یو بوډا مري

Ketabton.com

ژباړن صالح محمد صالح

1382ل 2004

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: یو بوډا مري

لیکوالان :: بېلابېل

ژباړن :: صالح محمد صالح

خپرندوی :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

چاپشمېر :: (1000) ټوکه

چاپځی :: یونایټېډ پرېس- کوټه

چاپکال :: 1382ل/2004م کال

کمپوز/ ډیزاین :: د هوسۍ مجلې اداره

کمپیوټرچارې :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ:

درانه استاد جان محمد کاکړ ته، چې زړه یې د مینې او اخلاص سرچینه ده.

ښاغلي عبدالاحمد محمدیار ته،

چې انساني لویوالی یې

په لږو انسانانو کې پیدا کېږي.

په درنښت

صالح

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هانس بندر

زیارت ته سفر

ماشوم هانس، د پخلنځي پر مېز حیران ولاړ و. د کور نوکره "انا" یې د پتلون په ګنډلو بوخته وه. پلار وپوښتل:

"کار دې نه دی تمام شوی. چې قهوه وڅښو؟."

انا وویل:

"که هغه بد چلند دې نه و کړی، اوس به له وخته کار تمام و."

بیا یې کوټبندونه په لاس ټینګ کړل. ته وا غوښتل یې په دې ډول له هغوی څخه غچ واخلي.

هانس له مېز څخه لاندې خېز وواهه، تل یې هیله لرله، چې د چا له مرستې پرته، خپل بوټونه په پښو کړي.

نوي، هوسا- ژړرنګه او سلایي لرونکي بوټونه یې لرل، چې د ګرځېدو په وخت کې به یې د جیر- جیر منظم اواز خپراوه.

انا، چې کله پیالې، چاینکه، ډوډۍ او مربا پر مېز کښېښګوده او د قهوې زړه زړه راکښونکی بوی هوا ته اوچت شو،مور راغله او ویې ویل:

"مور نن قهوه نه څښو."!

پلار چې له ډېره وخت د مېز تر څنګ ناست و، وپوښتل:

"ولې بایدقهوه ونه څښو؟."

مور ځواب ورکړ:

"د تاسف ځای دی، چې نه پوهېږې ولې؟"...

ان کله چې هندارې ته ودرېد او اوږده ستن یې له خولۍ څخه خپلو وېښتانو ته ننه ایسته، د څټ له لوري یې هم په څېره کې د ملامتۍ او منت حالت لیدل کېده. پلار د قهوې یو کوچنی غوړپ تېر کړ. انا چې له قهوې څخه منع شوې نه وه، په ارام خاطر د مېز تر څنګ کښېناسته او په پیاله کې یې ډودۍ ننه ایستله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، انا ته غږ کړل او د منقل خوا ته یې بوتله. د دېګ سرونه یې اوچت کړل، بیا یې ورته وویل چې غرمې او شپې ته باید څه پاخه کړي. وروسته یې زیاته کړه:

"کېدی شي د شپې کور ته راشو."!

پلار په سرای کې و او د خپل پخواني تور موټر هنډل یې واهه. د موټر ماشین لا سوړ و، نو ځکه هر ځل به بیا مړ شو. د خپل تندي خولې یې وچې کړې او بیا په هنډل وهلو بوخت شو. کله چې یې د بېتابۍ له کبله ښکنځل وکړل، موټر چالانه شو.

مور په وروستۍ څوکۍ او هانس د موټر په مخکېني سیټ کې کښېناست. لاس یې ګېر ته وروړ، انا له وره راووته او چغې یې کړې:

"هانس! خپله خولۍ دې هېره کړه."!

مور، پلار او هانس کرار له کوره ووتل او تش واټ ته ننوتل.

د جون د میاشتې سهار و، لمر لا نه راختلی،هغه غبار چې پر ویالې لیدل کېده، د اوبو له تګ سره یې یو شان تګ کاوه. د ختیځ خوا ته د پرتې غونډۍ له شا نه لمر په راختو و. په پیل کې یې کمرنګو طلایي وړانګو، وروسته یې سوځوونکې سترګې، سړی ځوراوه.

د لمر په راختو سره د هغه کلي اوسېدونکي چې دوی ترې تېرېدل، له خوبه پاڅېدل. غویان په ارامه له سړکه تېرېدل، اسونو به خپلو اوخورونو ته ځغستل، د لرګیو ابدانونه، چې له زنګ وهلو نلونو څخه ورته اوبه ورتلې، له لیرې ځلېدل.

چګرګې به د وزرونو په رپولو سره د موټرونو له څنګه تښتېدلې، خوبولو کارکوونکو به د اسانو، پسونو او غویانو رمې یوې خوا ته بېولې. د شنو دښتو تر څنګ ځنګلونو ادامه لرله او د صبر د ونو څوکو به د لمر وړانګې راخپرولې.

مور وویل:

"په حقیقت کې دا غوره نه ده چې موږ په موټر کې زیارت ته ځو، نور خلك په پښو روان دي، دوی ان له فولداو تسبورګ او کلن څخه په پښوراځي. اکثره له ځان سره صلیب اوپوهه راوړي. ناروغان په تسکره کې انتقالوي. ان ځینې یې په خپلو بوټونو کې مېخونه او نخود هم اچوي."...

پلار وویل:

"پاخه نخود."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وخندل. شپېلك یې وکړ او اکسلېټر ته یې نور زور هم ورکړ. د ساعت عقربې په یوه ساعت کې شپېته کیلومتره ښوول.

مور وویل:

"سره له دې ته پر معجزې باور نه لرې، خو بیا دې هم ښه وکړل، چې موږ دې په موټر کې راوستلو، دا ښه کار و!. ښايي د دې کار له کبله په راتلونکي کې د خدای د مرحمت سیوری دربانديې خپور شي."

پلار وپوښتل:

"موخه دې کومه معجزه ده؟"

" -د مقدسې وینې معجزه"!

او مور په یوه داستان پیل وکړ، چې دشپې یې د خوب په وخت کې هانس ته هم کړی و.

شپږسوه کاله پخوا، د مذهبي مراسمو د ترسره کېدو په وخت کې د کشیش جام چپه شو او د شرابو پرځای د محراب پر لمن وینې روانې شوې وې. دوولس سر لرونکي نقشونه یې جوړ کړي وو. چې د هر نقش په سر کې اغزن تاج لیدل کېده، په ځانونو کې یې هم کتاني جامې.

پلار د شك په انداز وویل:

"یانې شپږسوه کاله پخوا؟"

" -کتاني جامې به چې په صندوقچه کې پټې دي، د زیارت په وخت کې ټولو ته وښیي."

د غونډۍ پر سر یوه کلا لیدل کېده، چې یو بیرغ یې پر سر په رپېدو و .

پلار وویل:

"دغه کلا د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوه."

د غنمو کروندې د سرو ګلونو په جلوه کې ډېرې ښایستې ښکارېدې.

پلار زیاته کړه:

"دا زموږ د هېواد انبار دی. په ښوونځي کې یې ارو مرو دغه درس درزده کړی دی."

مور په ارامۍ سره د تسبیح دانې اړولې او تر شونډو لاندې یې دعا ویله. موټر په زیات شورماشور سره لار لنډوله. سړك کنډو کپر و، د موټر ټایرونو به د غویانو خوا ته ډېر کاڼي غورځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر تر شا به د دوړو او خاورو لويې څپې اوچتېدې اوپه لیرېو پرتو کروندو کې به خورېدې. پلار اړ شو چې موټر بیا ودروي. ماشن یې گرم شوی و. کله چې یې د للېټر سر پرانیست، اېشېدلې اوبه یې پر لاسونو وڅڅېدې. په غوسې سره یې وویل:

"لا حول والله."!

بیا یې د ځمکې او اسمان ستورو ته سپکې سپورې وویلې. مور نارې کړې:

"سپکې سپورې مه وایه! هیله کوم، موږ زیارت ته روان یو."

لومړی برجونو ته ځیر شول. ښارگوټی پر غونډۍ اباد شوی و. د کورونو د بامونو له سره د کلیسا برجونه ښکارېدل.

مور وویل:

"اورشیلم هم باید همداسې وي."

" -که موټر په لار کې خراب نه شي، نو په پنځلسو دقیقو کې زیارت ته رسېږو. دغه ډول زاړه او کړوپ- کړوپ موټر ته دومره سفر ډېر زیات دی."!

مور تر شونډو لاندې دعا ویله او په ډېره مینه یې زیارت ته کتل.

پلار وویل:

"ډېر وږی شوی یم. هانسه! ته وږی شوی نه یې؟"

زوی یې هانس ځواب ورکړ:

"ولې نه! زه هم وږی یم."

مور له ساړه اه سره زیاته کړه:

"تاسې هم یوازې پر دنیایي شیانو فکر کوئ."

د ښاري کورونو له کړکیو څخه ژړې، سپین او شنه و سپین بیرغونه راځوړند وو.

پلار د (رایشزایفل) هوټل په وړاندې موټر ودراوه. د هغه او مور ترمنځ لفظي شخړه ولاړه شوه. خو اخر مور په نرمۍ سره وویل:

"ډېر ښه، اول زه ځم، بیا تاسې راشئ."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بيړه له کوڅې څخه کښته روانه شوه .

وړاندې تر دې چې د هوټل يو کارکوونکی له پخلنځي څخه راووځي، پلار اړ شو درې وارې ورنارې کړي. کله چې کارکوونکی ورته راغی. يوه پېغله وه، چې سپين ټوکر يې پر سينه تړلی و. پلار وويل:

"لکه چې دلته زيات خلك نه راځي."

" -تراوسه لا وختي دی. هغه کسان چې زيارت ته تللي، لا په کليسا کې دي."

پلار وويل:

"موږ هم د زيارت کوونکو له ډلې څخه يو، خو بيا هم دلته يو."

هغې ځواب ورکړ:

"له موټر سره زيارت ته تګ کوم ارزښت نه لري."

" -په دې خامو سړکونو کې له موټر سره تګ، له پياده تګ څخه دومره توپير نه لري."

هغې، په داسې لهجه چې غوسه ناکه غوندې وه، وپوښتل:

"د خوړو لپاره کوم څه راوړم؟"

" -هو! يو څه ډوډۍ او لږ شراب زما، د ليمو يوګېلاس جوس د دغه هلکي لپاره راوړئ."

" -کوم ډول يې غواړئ؟."

" -شنه يې."

هغه هم ننوتله او څه شېبه وروسته له دروازې څخه راووته. د پلار نظر په هغې پسې روان و. وروسته يې خپل زوی "هانس" ته وکتل او بيا يې وويل:

"ډېر وږی شوی يم."

"-زه هم وږی يم."

پېغلې ګېلاسونه او د ليمو جوس راوړل.

پلار وپوښتل:

"شراب مو په درد خوري؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"-زموږ مېلمانه خو يې زياته ستاينه کوي."

"-بايد وپوهيږئ چې زه هم شراب پېژندونکی يم."

بيا يې د شوخۍ په ډول هغه پر شا وټپوله.

کله چې هغه پر مېز باندې کاشوغې او پنجې سمولې، پلار په پرله پسې ډول ورسره خبرې کولې. غږ يې ډېر توند او مينه ناك و .

په لوښي کې څو ډوله غوښه پرته وه، چې د پيازو په ټوټو ښکلې شوې وه، قهوه يي رنګه ډوډۍ چې ټوټې- ټوټې غوڅه کړل شوې وه، په يوه بل لوښي کې پرته وه .

پلار په خوښۍ سره وويل:

"رښتيا چې ډېره خوندوره ده. تا ته هم خوند درکوي؟."

د هانس خوله ډکه وه. سر يې د رضايت د نخښې په توګه وښوراوه.

پلار، پېغلې ته مخ واړاوه او ويې ويل:

"رښتيا چې د دې ځای خواړه، د کور ترخوړو خوندور دي."

"-دارو مو شه."!

څرنګه چې هانس ته مور نژدې نه وه، چې منع يې کړي. نو غټې- غټې ګولې يې تېرولې، هانس يوغټ تېغ وکښه، پلار او هغه پېغله لکه له ډېره وخته چې سره بلد وي، ويې خندل.

کله چې د خوړو لوښی تش شو، هانس په څوکۍ کې زانګو خوړل پيل کړل. پلار، درېيم ګېلاس شراب راوغوښتل، په همدې حال کې يې د پېغلې مټ ونيو او هانس ته يې وويل:

"لکه چې ارام نه لرې، ښه نه ده چې يوازې ورشې؟."

" -هو"!

له دې سره هانس کوڅې ته ننوت. د کوڅې په پای کې د کليسا اوچت دېوالونه سره يوځای کېدل .

له ليرې څخه د ارګ Orgue د الې نغمه اورېدل کېده. هانس خپله خولۍ هېره کړې وه، له خپله پلاره په دې شرمېده چې ببرته راوګرځي او خولۍ واخلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې یې د هوټل ور پرانیست، هغه پېغله یې ولیده چې د پلار څنګ ته یې ناسته وه. پلار یې یو لاس د هغې پر اوږه ایښی و. څرنګه چې دروازې ته یې شا وه، هانس یې ونه لید. زیارت کوونکي له هغه واټ څخه راتلل چې څلورلاري ته غزېدلی و. مذهبي سندرې یې ویلې او په بیرغ یا صلیب پسې به روان وو.

کشیش او د ماشومانو یوه ډله د کلیسا مخې ته ګرځېده. یوه ږیرور سړي د عیسی مسیح په شان یو صلیب پر اوږه اخیستی و.

نجونو، د وحشي ګلانو ګېډۍ په لاسونو کې نیولې وې.

هغو زیارت کوونکو چې له ښي لوري څخه راستنېدل، بېله سندره ویله، د کینې لوري خلکو به بېله. د کلیسا د زنګونو اواز، د دوی پر سندرو سنګیني کوله. د کلیسا له یوې دروازې څخه د موسیقۍ اواز هوا ته جګېده .

په هغه ځای کې چې زیارت کوونکي سره ویني، هانس یو ځای شو. د خلکو ډلې له ځانه سره کلیسا ته ننه ایست .

د کلیسا د ماشومانو ډلې په سپینو او سرو جامو کې شمعې په لاسونو کې نیولې وې، چې کله به یې یوې خوا ته وړلې، کله بلې خوا ته. درېیو تنو نورو یې بلې ډیوې نیولې وې، چې لوغړن دود یې ټوله کلیسا ډکه کړې وه .

د کلیسا تر ګونبدې لاندې توتکۍ، یوې او بلې کړکۍ ته الوتې راالوتې. د چغو اوازونه یې د خلکو په شورماشور کې ورکېدل.

خلکو به یو بل د محراب خوا ته، چې ډېرې شمې په کې بلې وې راکښل. شمعې د حرارت له کبله وېلېدې او د محراب پر لمن یې اوښکې ښویېدې.

د شمعو په لړزانده رڼا کې د سپینو او سرو زرو صندوق ځلېده. لکه څنګه چې مور ویلي وو، د وینو نخښې په کې ترسترګو کېدې، خوسرونو د پېژندنې وړتیا نه لرله. بیا یې هم د معجزې په سترګه ورته کتل. د محراب تر څنګ به ورته په ګونډو شول. هغه صلیب به یې مچ کړ، چې پر زینه به پروت و. کشیش په لوړ اواز دعا ویله:

"ای مقدسې او ارزښتناکې وینې."!

خلکو به په یوه اواز ورغبرګوله:

"زموږ ګناهونه راوبخښه."!

"-ای مقدسې او ارزښتمنې وینې."!

"-زموږ له ګناهونو راتېره شه."!

ټولو به د محراب خوا ته مخه کړه، د وړو او تنګو څوکیو له منځه به تېرېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور هم د یوې څوکۍ څنګ ته ولاړه وه او شونډې یې رېږدېدې. هانس د مور په لیدو زیات خوشحالېده. څنګ ته یې ودرېده، مور یې څو دقیقې وروسته ورته متوجه شوه. تر لاس یې ونیو، لږه راټیټه شوه او ورته ویې ویل:

"د خدای درګاه ته دعا وکړه. ښایي پلار دې دروبخښي."!

هانس نه پوهېده، چې د الهي بخښنې مانا څه ده. ورو یې هغه دعا ویله چې ورزده کړې یې وه او یوازې ماشومانو به زمزمه کوله.

داسې دعا، چې د دې مکان او موقعیت په درد نه خوري. کله چې یې بیا دعا وکړه، خپل پلار او هغه پېغله ورياد شول. چې لا په هوټل کې ناست وو .

لویه ګناه یې کړې وه. دا خو یوازې د ده مور حق درلود، چې د پلار له غاړې یې لاسونه راچاپېر کړي. یوه شپه چې کله یې مور و پلار د خوب په خونه کې په شخړه لګیا وو، هانس له خوبه اوچت شو او هغوی یې په دې حالت کې لیدلي وو. خو که دغه دعا مو د مور په نیت د پلار مینه زیاتوي، دی حاضر دی، چې ویې وایي:

په خپل ماشومانه غږ یې د نورو په ملتیا دعا ویله.

"زموږ ګناهونه راوبخښه."

"زموږ له ګناهونو تېر شه."

پلار، د غرمې لمر ته د کلیسا په مخکې ولاړ و، خولۍ یې په لاس کې نیولې وه او موسکی و. مور وویل:

"اوه! نه پوهېږې چې څه څیزونه دې له لاسه ورکړل؟"

پلار ځواب ورکړ:

"ما هېڅ شی هم له لاسه نه دی ورکړی، ځکه چې د مراسمو په پای کې په کلیسا کې وم او د خیر دعا زما په برخه شوه."

مور وویل:

"ښه شو، چې د خیر له دعا څخه خو برخمن شوې."

د کلیسا په وړاندې، پر چمن باندې خلك سره ناست وو، ښځو او ماشومانو خواړه خوړل او د جو د اوبو بوتلونه به یې پر سر پورته کول، ځینو پر سرونو دسمالونه تړلي وو، ځینو نورو چترونه خلاص کړي وو، چې وکړای شي په سیوري کې یې استراحت وکړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار وویل:

"لکه چې هانس غواړي په بازار کې وګرځي."

" _دلته بازار شته؟"

" _هو! د زیارت بازار یې بولي. خوتر هغه وړاندې دې باید مور ډوډۍ وخوري؟."

مور وویل :

"ډېره زیاته وږې شوې یمه."

ټولو وخندل اود "رایشز ایفل" هوټل پر لوري روان شول، چې ډوډۍ وخوري. هغه پېغله چې مخکې یې پلار ته ډوډۍ راوړې وه، له یوه مېز څخه بل ته تله او له پلار سره یې د خبرو اترو وخت نه درلود.

د لمر وړانګې د پلورنځي تر څنګ ونو باندې لګېدلې. پلورونکي د (سګرېټو، دسکلو "دستکشو" جرابو او خولیو په پلورلو لګیا وو. له هټیو څخه یې زیات مالونه راځوړند کړي وو او دوی هم په لوړو اوازونو خلك سودا ته هڅول).

پلار وپوښتل:

"غواړې چې یوه کجاوه درته رانیسم؟"

مور وویل:

"نه! زیاته مننه."

دېګونه یې سره اوډلي وو. منګي، غابونه (قابونه) او سګرېټدانۍ یې چې ښې ډیزاین شوې وې، څنګ تر څنګ ایښوول شوي وې. رانیوونکو د بازار په تنګو کوڅو کې غابونه (قابونه) اوچتول، ښه به یې کتل، بیا به یې پیسې ورکړې او تر بغل لاندې به یې نیول .

پلار پوښتنه وکړه:

"یو لوی غاب (قابونه) درته رانیسم؟"

مور وویل:

"نه، مننه"!

په یوه ځای کې شمع او نور سپېڅلي توکي پلورل کېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه بل پلورنځي کې سپېڅلي سماوارونه هم پلورل کېدل، چې دوولس سرلرونکي رنګونه پرې انځور شوي وو.

پلار وپوښتل:

"یو یې درته رانیسم؟"

"_هو! یو نه، بلکې دوه. یو باید انا ته رانیسو."

" _بل څه هم غواړې؟"

څرخېدونکې زانګو څرخېده، ماشومان پر ابلقو لرګینو اسونو سپاره وو او څرخېدل. پلار هانس ته مخ راواړاوه او ویې پوښتل:

"پر اس سپرېږې؟"

هانس وویل:

"پر اس؟ پر سره اس؟"

کله چې هانس پر اس سپور و، مور و پلار ورته لاسونه ښورول .

"سر دې پرله څرخي؟"

" _نه هېڅکله نه"

ماشومانو کاغذي چرګان، پاپېونه او کاغذي ماران پوکل، په شېریني پلورنځي کې بېلابېلې شېرینۍ خرڅېدې.

پلار وپوښتل:

"کوم ډول شېریني دې خوښېږي؟"

هانس وویل:

"هغه په پاکټ کې چې ده."

پلار، هغې پېغلې ته مخ واړاوه، چې د مېز تر شا ولاړه وه:

"احمقانه ده، څه وکړو، یوه شېرني خو ورکړه."

مور وویل:

"ان شا الله چې پښېمانه کېږې به نه"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پاکټ کې څو ډوله خواړه وو، د پاکټ پر مخ د ساعت انځور و، چې ستنې یې انځور شوې وې. هانس وپوښتل:

"څو بجې دي؟"

پلار ساعت ته وکتل او ویې ویل:

"اووه بجې! خو ستا ساعت پنځه ساعته وړاندې دی. په اوو بجو کور ته رسېږو؟"

مور د زیارت سړك ته وکتل. د کلیسا برجونه د غونډیو تر شا پټېدل، مور وویل:

"ډېر په زړه پوری او ښه سفر و."

د لمر سترګه چې نیمایي یې تیاره شوې وه، د سړك د پای په برخه کې په ډوبېدو وه.داسې ښکارېدل، لکه پلار چې موټر د لمر خوا ته ځغلوي.

د غنمو له کروندې څخه توده هوا جګېده، خو د ونو سیورو، چې پر واټ خپاره وو، هوا سړوله. له لیریو پرتو چمنونو څخه غبار جګېده.

پلار وپوښتل:

"کوم شي اور اخیستی؟"

درېیو واړو بوی- بوی کړل. موټر یې یوڅه کرار کړ، دومره چې انسان ورسره ځغستلای شوای.

پلار وویل:

"هېڅ هم نه دي"

بیا یې د موټر سرعت زیات کړ.

مور، مخ واړاوه او زیاته یې کړه:

"ولې دې خولۍ نه پر سر کوې؟"

هانس وویل:

"باد مې خوښېږي"

" ـــوالګی به دې ووهي"

پلار، په امرانه انداز وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خولۍ دې همد اوس پر سر کړه"!

هغه کلا چې د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوې وه او د سرك په بله غاړه کې پرته وه، سمه دمه ښکارېده. د بیا ستنېدو لار په چټکۍ سره ووهل شوه. ځکه چې اوس یې هرڅه ښه پېژندل.

مور وویل:

"یو څه کرار شه، ښه نه ده چې بیړه وکړې، د خوړو د جوړولو لپاره مې انا ته د اړتیا وړ ټول شیان سپارلي دي."

پلار ځواب ورکړ:

"فکر کوم چې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې به ورسېږو، ښه ډوډۍ به تیاره وي؟"

" _د لوبیا قورمه او"...

پلار وویل:

"ان شا الله چې انا به دېګ نه وي سوځلی"

لمر په چټکۍ سره ډوبېده او هغې سکې ته ورته و، چې په اسمان کې ورکېده. د اسمان له بلې څنډې سپوږمۍ راختله او د کنګل یوې ټوټې ته ورته وه، چې نیمایي لمر روښانه کړې وي. کله چې موټر په لوړ واټ کې په خوځېدو و، ناڅاپه یې له ماشین څخه زیات توښ (غبار) رااوچت شو. پلار برك وواهه او له موټره بهر ووت. د موټر بانټ یې اوچت کړ. ویې لیدل چې اور، ټول ځایونه نیولي دي.

پلار چغې کړې:

"دباندې ووځئ، دباندې"!

مور او هانس راووتل او یوې کندې ته یې ځانونه واچول. په دې وخت کې له ماشین څخه دوه پرله پسې اوازونه اوچت شول. بیا ترې تور لوګی اوچت شو.

تر اورونو لاندې د للېټر د اېشیدنې اواز اورېدل کېده. پټرول او موبلایل ځاځکی ځاځکی پر ځمکه ځڅېدل. د اور لمبو په ځاځکو پسې حرکت کاوه او تر ستوني یې تېرول .

مور پر پلار نارې کړې:

"موږ باید څه وکړو؟ څه کولای شو؟"

پلار لاسونه اوچت کړل، کرار یې راکښته کړل او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هېڅ"!

په دې نژدې ځايونو کې اوبه نه شته، که وي هم نتيجه يې نه ورکوله. ټانکي چاودېدلې وه .

مور بيا نارې کړې:

"اوه خدايه! اوه خدايه"!

پلار وويل:

"موږ يوازې کولای شو ودرېږو او ننداره وکړو. رښتيا، هانسه! دا ښايسته سوځېدنه نه ده؟"

لمبې شنې او ژړې وې. د مني د وښو د لمبې غوندې يې تودوښه لرله. د حرارت له کبله د موټر هندارې ماتې شوې او پر ځمکه تويې شوې. اور د موټر منځ ته لار وموندله.

مور وويل:

"هغه ښايسته توشکې"!

پلار ورزياته کړه:

"نوی موټر رانيسو"

مور وپوښتل:

"کور ته به څنګه ځو؟ هوا تياره کېګږي"

" ـ کور ته؟ ګوندې کوم موټر له دې ځايه تېرشي او موږ له ځانه سره بوځي. خو که له دې لارې کوم موټر تېر شي."

پلار د موټر شا و خوا وڅرخېد. ويې خندل او ويې ويل:

"اوس مو د دې پېښې زيارت هم وکړ"!

پلار، د مور څنګ ته ودرېد، لاسونه يې د هغې له غاړې چاپېر کړل، کله چې بېرته د موټر خوا ته لاړ، مور په ارامۍ سره هانس ته وويل:

"پلار دې نورې ښکنځلې نه کوي. دا د زيارت تاثير دی، د الهي بخښنې اغېز دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړې نېټه:1381ل کال- سلواغه

کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاسکو ایبانز

سیند

د شپې دوې نیمې بجې به وې چې چا د جونګړې لـه شا څخه غږ کړل:

انتونیو ! – انتونیو!

انتونیو لـه کټ څخه اوچت شو. د هغه ګاونډی چې هر وخت به لـه ده سره د کبانو ښکار ته روانېده، ورپسې ورغلی و. اوس هم سیند ته د تګ وخت و.

هغه شپه انتونیو لږ ویده شوی و. د شپې تر یوولسو بجو یې لـه خپلې مېرمنې سره خبرې اترې کولې. خوارکۍ "روفینا " هم د مار غوندې پر کټ اوښتله رااوښتله او د تل په شان یې سوچ کاوه چې څنګه به خپل ژوند ښه کړي. د خاوند د کاروبار خوند یې نه و. په ټول دوبي کې یې یو کب هم نه و نیولی. تېر کال د مدیترانې په سمندرګي کې کبان زیات وو. هر ښکاري به دوه درې سوه کبان نیول، پر دوی باندې د باران په شان پیسې اورېدلې، هغه کس به چې د انتونیو په شان عیاشي نه کوله، ځان ته به یې یوه وړه بېړۍ را نیوله او ځان به یې د نورو لـه مزدورۍ څخه ژغوره .

اوس بندر لـه بېړیو ډك شوی و، بېړۍ بېخي زیاتې شوې وې، خو د کبانو درك نه و. د کب نیوونکو په لومه کې به یوازې لوخې بندېدې. د دوی په دېګونو کې به هېڅ هم نه وو. داسې ښکارېدل چې هغه کال، لویو کبانو بل لوری نیولی وي، هېڅ کب نیوونکي ته هغه کال دا ویاړ نه و په برخه شوی، چې لږ تر لږه یو لوی کب ونیسي .

روفینا په خواشینۍ او نهیلۍ کې ډوبه وه. په کور کې یوه انه هم نه وه. دا ډېر وخت کېده چې د نانوای او بقال پوروړي وو.

یوه سپین سترګي وزګاره ماڼو (بېړۍ چلوونکي) سینیور توماس به په یوه لویه چغه ټول کلی خبراوه، دوی ته به یې ګواښونه کول او خپلې هغه پیسې یې غوښتې چې انتونیو د بـېړۍ جوړولو په وخت کې ځنې پور کړې وې. دغې وړې او ښکلې بېړۍ د دوی ټوله شتمني تر ستوني تېره کړې وه.

انتونیو جامې واغوستلې او خپل نهه کلن زوی یې، چې په سیند کې به یې د مشرانو په څېر کار کاوه، راویښ کړ.

روفینا، پرته لـه دې چې لـه ځایه اوچته شي، ورو وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"گوندې نن بخت ستاسو سره یاري وکړي ! د خوړو غوټه په پخلنځي کې ده. پرون بقال غوڅ انکار وکړ، هغه نور پور نه راکوي... خدایه ! څه سپی ژوند مو دی."

انتونیو وویل:

"ښځې ! غلې شه ! که سیند بېرحم دی، خدای خو رحیم دی. ځینو کب نیوونکو ویل چې پرون یې نوي، نوي کبان لیدلي، یو لوی کب زموږ د څو ورځو لپاره بس دی."

په دې وخت کې کب نیوونکي په خیال کې یو لوی کب انځور کړ، چې د نورو کبانو لـه ډلې بېل شوی او د تېر کال د اوبو ځای ته راغلی دی.

کوچني انتونیکو ځان تیار کړی و، په داسې حال کې چې د ده همزولي ماشومان په لوبو بوخت وي او دی په ډوډۍ پسې وځي، زیات مغرور و. د خوړو غوټه یې په شا کړه، د لویو کبانو د نیولو لپاره یې په ځولۍ کې لږ کوچني کبان اچولي وو، چې بیا یې په چنګك کې بند کړي. ځولۍ یې هم په لاس کې واخیسته او روان شول. ګاونډیانو بادبانونه غوړولي او په بېړۍ کې دوی ته په تمه وو .

خـلـکو سـیند تـه ودانـګل. د شپې په تیاره کـې څراغونـه بلېدل، په اوبو کې د خلکو انځورونه په لړزېدو وو، د کبانو تورونه د بېړیو لـه څنډو سره لګېدل، د رسیو د غژ، غژ اّوازونه اوچت وو، بادبانونه به پورته کېدل او د باد په وړاندې به په ناز، ناز رپېدل.

د کلي وړو سپینو کورونو چې، خلکو د دوبي د تېرولو لپاره جوړ کـړي وو، د سیند تر څنډو ادامه درلوده. د لویو-لویو کورونو کړکۍ به روښانه وې، تابه ویل اور په کې بل دی. سره او سپینه رڼا به یې پر سمندرګي خپرېده. دا د کازینو ودانۍ وه. انتونیو په کرکه وروکتل او ویې ویل :

"شتمن خلك شپې داسې تېروي ! قمار وهي، خپلې پیسې اور ته اچوي. دوی باید هېڅ وخت د روزي ګټلو لپاره تر سپېدو وړاندې لـه خوبه ونه پاڅي."!

انتونیو بېړه لرله او ویل به یې : ژر شئ ، ژر شئ ! و ګورئ څومره ګڼه ګوڼه ده.

کب نیوونکو رسۍ کش کړې، بادبانونه کرار لوړ وخوځېدل، باد په کې ځای ونیو او په رپېدو شول. څه شېبه مخکې بېړۍ ورو روانه وه او څپې یې غوڅولې، خو کرار، کرار ګړندۍ شوه او د سیند منځ ته یې لار اوارولـه.

د دوی په وړاندې د شپې تور حجاب خپور و، چې یوازې د ستورو په کمرنګې رڼا روښانېده، د دوی شا و خوا وړې بېړۍ چې تېرې څوکې یې لرلې، د ناپېژندویه موجوداتو د سیورو غوندې روانې وې.

ګاونډي افق ته وکتل او زیاته یې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتونیو ! د باد لوری بدلېږي."

" ـزه یې هم وینم."

" ـلکه چې هوا توپاني کېږي".

" ـپروا نه کوي ! همدغه لوری وساته، چې لـه دغو بېرندوکو خلکو څخه لیرې شو."

د دوی بېړۍ، د دې پر ځای چې د نورو په شان د ساحل پر لوري روانه شي، خپله لار ونیوله. سپېدې و چاودېدې، د لمر سترګه د اور د یوه لوی غونډاري په شان په اوبو کې ځلېده، څپې د اور د لمبو غوندې ځلېدې. انتونیو د ګاونډي شاته ناست و، ماشوم هم په ځیر سره سیند ته کتل. د بېړۍ لـه هر لوري څخه سیند ته چنګکونه ځوړند شوي وو. کله- کله به د چنګك رسۍ په لړزېدو شوه، یا به یو کوچنی کب لوړ غورځېده او په هوا کې به څرخېده....وړو کبانو د ښکار خواړه په غاښول، خو دوی ته به غټ او مناسب کب په لاس نه ورته.

څو ساعته تېر شول، بېړۍ وړاندې تلله، کله به یوې خواته کړه شوه، کله به یې مخامخ پر څپو ور دانګل او سره سینه به یې ښکاره شوه. هوا توده شوه. کوچنی انتونیکو به تل د بېړۍ خونې ته ورننووت او لـه بوشکې څخه به یې اوبه څښلې.

د سهار لس بجې به وې، چې ساحل ګردسره لـه سترګو نهام شو، یوازې په هغو لیریو کې د نورو بېړیو بادبانونه د سپینو خیالي کبانو د وزرونو په شان ښکارېدل.

ګاونډي وویل:

"انتونیو ! غوږ کښېږده ! خوښه دې نه ده چې "اوران" ته لاړ شو ؟ دلته خو کبان نه شته او زموږ تم کېدل هم کومه ګټه نه لري."

انتونیو د بېړۍ لوری بدل کړ، پرته لـه دې چې ساحل ته نژدې شي، پر هماغه لوري روان شو. وروسته یې په خوښۍ سره زیاته کړه:

"راځئ د غرمې ډوډۍ و خورو ! ملګریه ! د خوړو غوټه راوړه، دلته دې پام وي چې کبان څه وخت د ښکار خواړه خوري."

د هر چا د غرمې ډوډۍ ، یوه ټوټه ډوډۍ او یو پیاز و....

په دې وخت کې باد توند شو، بېړۍ په څپو کې کښته او پورته کېده. ناڅاپه د انتونیکو د چغې اواز پورته شو:

"بابا ! هله هله هغه دی یو کب ! ډېر لوی هم دی."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ او د پیازو ټوټې د بېرۍ پر سینه تویې شوې، سړیو د بېرۍ لـه څنډې سرونه وغزول. په رښتا چې یو ستر او غوړ کب په ناز- ناز د بېرۍ خواته را روان و. توره او ځلېدونکې ملا یې په اوبو کې ښکارېده. دی به حتمًا هماغه کب و، چې ډېرو کب نیوونکو یې تل په اړه خبرې کولې.

دغه لوی کب په پستو حرکاتو یوه او بل لوري ته کږېده، کله به د بېرۍ په یوه خوا کې څرګند شو، کله به هم د اوبو په منځ کې ورك شو او یو ګړۍ وروسته به بیا و لیدل شو.

انتونیو لـه خوښۍ او تلوسې څخه سور اوښتی و، د کب نیونې رسۍ یې، چې د بټې ګوتې په اندازه یو کب یې په چنګك کې بند کړی و، اوبو ته خوشې کړه.

ناڅاپه د بېرۍ په شا و خوا کې یو ګرداب جوړ شو، بېرۍ لږه کږه شوه، ته وا چا لاس ورغزولی او هڅه کوي، پر بل مخ یې واړوي. بېرۍ لړزېده. اوازونه ترې پورته کېدل او تا به ویل د دوی لـه پښو څخه تښتي... بېرۍ یو توند ټکان وخوړ، خو بېرته په څپو کې روانه شوه.

د کب نیونې رسۍ چې ټینګه تړل شوې وه، سسته شوه، چنګك یې راکش کړ، که څه هم ډېر ټینګ یې تړلی و، خو کب په خپلو غاښونو مات کړی و.

ګاونډي په خواشینۍ سره سر وښوراوه او ویې ویل:

"انتونیو ! موږ ددې کب دښمنان کېږو نه، پرېږده لاړ شي، د خدای شکر پر ځای کړه چې یوازې یې چنګك و ژووه او مات یې کړ. نژدې وو چې بېرۍ پر بل مخ واړوي."

خو د بېرۍ خاوند چغې کړې:

"ته وایې چې دومره لوی کب پرېږدو ؟ ته یې په ارزښت نه پوهېږې ؟ نه ! تو لعنت دې وي پر شیطان ! باید ونه بېرېږو، باید ویې څارو او ورپسې شو."

د بېرۍ لوری یې بدل کړ او هغې خواته یې روانه کړه، چې کب تللی و. د کب نیونې په چنګك کې یې څو واړه کبان بند کړل او اوبو ته یې خوشی کړ. انتونیو پرته لـه دې چې د بېرۍ څنډه پرېږدي، یوه تېره نېزه په لاس کې ونیوله.

د چنګك رسۍ بیا و ښوربده، چې بېرۍ یې هم و لړزوله، د قرچ، قرچ یو ګواښوونکی اواز ترې اوچت شو، دا ځل د کب په خوله کې چنګك بند شوی و، د خپل خلاصون لپاره یې هڅه کوله، بېرۍ یې د ځان خواته راکشوله، پر څپو یې یوه لېونۍ نڅا پیل کړه. تا به ویل چې د سیند اوبه اېشي، یوه خړ رنګه ګرداب، ځګ لرونکې او غوسه ناکې څپې شا و خوا ته پاشلې. سیند خروښېده، داسې برېښېدل چې تر اوبو لاندې دوه لوی موجودات د ژوند او مرګ پر سر جګړه کوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بېړۍ داسې کړه شوه او پر بغل واوښته، چې تا به ویل چا په لوی لاس کړه کړه.اوبه د بېړۍ منځ ته ورغلې او تر نیمایي ډکه شوه، یوه توند گوزار کب نیوونکي لـه پښو وغورځول:

انتونیو د بېړۍ څنډه خوشې کړه، نژدې و سیند ته و لوېږي. خو په دې وخت کې یې یو آواز تر غوږ شو او لـه دې سره جوخت بېړۍ سمه شوه. کب، د کب نیونې رسۍ وشکوله. کب بېړۍ ته نژدې وگرځېده او په خپله شفافه لکۍ یې ځـگ لرونکې څپې شا و خوا ته پاشلې.

انتونیو وویل:

"غله ! اوس نو نه شې کولای راڅخه و تښتې."

ته وا لـه یوه لوی دښمن سره مخ وي، تېره نېزه یې په زوره د کب خواته گوزار کړه، اوسپنې د کب سرېښناکه او نرم پوست څیرې کړ او د کب په بدن کې ننووت. څپو د وینو رنـگ خپل کړ. ټپي کب د ډبرې په شان د اوبو تل ته کښته شو او په هغه ځای کې د وینو لیکې تر سترگو کېدې چې پورته راختې.

انتونیو یوه اوږده ساه واخیستله. ملگرو ته یې په غور سره و کتل، یوې معجزې ژغورلي وو. که دغې پېښې، چې یوازې څو ثانیې یې دوام وکړ، نور دوام هم کړی وای، نو ټول به اوس د سیند په تل کې پراته وو. کب نیوونکي د بېړۍ لندې سینې ته وکتل. گاونډی چې د بېړۍ پر دېوال نښتی اورنـگ یې گردسره الوتی و، وویل:

"ما فکر کاوه چې کار به مو تمام وي! څومره اوبه مې تېرې کړې، لغتي کب"!

بیا یې انتونیو ته و کتل او و یې ویل:

"خو افرین ! ښه نښان دې وواهه، اوس به د اوبو پر سر راشي، ته به یې وینې"....

انتونیو و پوښتل:

"هلك چېرې دی؟"

د پلار په اواز کې د خواشینۍ ازانگه ویده وه، شونډې یې په رپېدو شوې. ته وا د خپلې پوښتنې لـه ځواب څخه وېرېږي. ماشوم په بېړۍ کې نه و، انتونیو په دې هیله چې خپل زوی د بېړۍ په وړه خونه کې ومومي، وړې خونې ته ودانگل، اوبه یې تر زنگنو پورې رسېدې. باید د بېړۍ اوبه یې تشولای. خو، هغه وخت ددې کار نه و، په تیاره کې یې په بیړه وړه خونه و لټوله، خو د اوبو لـه بوشکو او نورو سامانونو پرته یې نور څه ونه لیدل. د لېونیو په شان یې بهر ته منډې کړې:

گاونډی ایله اوس خبر شو، لاسونه یې وخوځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی خو لـه ژوند او مرگ سره دومره فاصله نه درلوده. خامخا به ماشوم د ناڅاپي گوزار لـه کبله بېسده شوی او بیا به تل ته تللی وي.

کب نیوونکي دغه اندېښنه په زړه کې پټه کړې وه او غلی و. هغلته لیرې چې نژدې و د سیند څپې بېړۍ تر ستوني تېره کړي، پر اوبو کوم څیز برېښېده.

انتونیو چغې کړې:

"هغه دی، هغه خپله دی"!

ځان یې اوبو ته واچاوه او په ټول ځواك سره یې د هغه شي پر لوري لامبل پیل کړل.

گاونډي په بیړه بادبان راکښته کړ.

کله چې بدمرغه پلار ډاډه شو چې هغه تور شی یوازې د انتونیکو یو بوټ دی، چې څپو د سیند منځ ته غورځولی، ناڅاپه یې ځواك ختم او غړي یې بې سېکه شول. په چغو یې ځان د څپو لـه حملو څخه ژغوره او هڅه یې کوله چې ډېر ژر د سیند تر زیاتې برخې واوړي. خو شا و خوا یې یوازې اوبه وې، یوازې یې په سیند کې بېړۍ لیده، چې دده پر خوا را روانه وه....

ناڅاپه د اوبو لـه منځه یو تور شی، چې په وینو لژندو څپو کې تاوېده را تاوېده، را بهر شو. دغه شی مړ کب و.... دغه ښکار انتونیو ته گران پرېوتی و. خپل یوازېنی زوی کوچنی انتونیکو یې د هغه لـه کبله لـه لاسه ورکړی و. ای مهربانه خدایه ! ایا یوه ټوټه ډوډۍ باید په همدومره بیه تر لاسه شي؟ انـتونیو تر یوه ساعته زیـات پـه سیند کې و. په پرلـه پسې ډول یې لامبل او په خپلې ورکې پسې گرځېده. د هرې څپې د غړ په اورېدو به یې گومان کاوه چې همدا اوس به یې د زوی مړی د اوبو سر ته رابهر شي. هره شېبه یې گومان کاوه چې د انتونیکو مړی به د اوبو په منځ کې، ده ته نژدې کښته پورته کېږي. خو تورو او تیارو څپو به تېر ایست.

انتونیو غوښتل په سیند کې پاتې شي او لـه خپل زوی سره یو ځای ومري، خو ملگري لـه اوبو څخه راوایست. د بېړۍ په منځ کې یې څملاوه او ویې پوښت:

"انتونیو ! څه باید وکړو؟."

انتونیو ځواب ور نه کړ.

"گرانه دوسته ! ځان باید لـه منځه یو نه سې. زموږ ژوند همداسې دی، بله چاره نه شته. ماشوم په سیند کې ورك شو، زموږ نیکونه او پلرونه هم هملته مړه شوي او موږ به هم یوه ورځ همداسې، همدلته مرو.!

خو ژر یا وروسته کوم توپیر لري ؟ اوس باید کار بشپړ شي. هېره دې نه شي چې موږ نېستمن او تشلاسي خلك یو."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په دوو تناوونو کب وتاړه او په بېړۍ پسې یې ټینګ کړ. په بېړۍ پسې د وینو یوه لیکه جوړه شوه. باد لـه مخامخ لوري لګېده، بېړۍ درنه شوې وه او په سختۍ سره وړاندې تله. بېړۍ چلوونکي او ګاونډي د بېړۍ د اوبو په تشولو لاس پورې کړ، ته وا دغه لویه بدمرغي یې هېره شوې وي. په دې کار سره بېړۍ نوره هم ګړندۍ کېده. ستونزمن کار، انتونیو ستړی کړی و، کنګس و. خو په پر له پسې ډول یې تر سترګو د اوښکو څاڅکي بهېدل او په بېړۍ کې لـه راغونډو شویو اوبو سره ملګري کېدل، وروسته د انتونیکو قبر ته تویېدل!

کله چې بېړۍ لـه اوبو څخه تشه شوه، په بیړه روانه شوه، نور نو د ډوبېدونکي لمر په رڼا کې سپین کورونه او د ساحل بل لوری ښکارېده.

دغې سپېرې منظرې د انتونیو درد او وېره نوره هم زیاته کړه. لـه ساړه آه سره یې وویل:

"زما مېرمنې روفینا ته به څه وایم، هغه به څه وایي؟"

لـه مېرمنې سره د چلند اندېښنې د هغه پر اندام لړزه خپره کړه. دی هم د نورو زورورو خلکو په شان په خپل کور کې یوازې د یوه غلام غوندې و.

د مازیګري باد، خوندوره نڅا پر سیند خپرېدله، هغه باد چې د ساحل لـه لوري لګېده، د ځینو شتمنو او بډایو خلکو سندرې، د تهنیت د درود په شان پر سیند خپرېدې. د "کازینو" د ساحل پر مخامخ د سندرغاړو یوې ډلې سندرې ویلې. د ساحلي واټونو په بهیر کې، چې شا و خوا یې ونې ولاړې وې، ورېښمین چترونه، ښایسته خولۍ، د کلیوالو سپین او روښانه کالي، لـه لیرې د تسپو د رنګینو دانو غوندې ښکارېدل .

ماشومانو په سپینو جامو کې هرې خواته ځغستل، توپبازي یې کوله، یا به په نڅا- نڅا سره راتاوېدل او بیا به سره یو ځای شول.

ساحل ته نژدې، کب نیوونکو ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، د دوی تېزبینو سترګو، دا اټکل کولای شوای، چې د انتونیو بېړۍ څومره ارزښتناك ښکار په ځان پسې راکاږي. خو انتونیو یوازې یو کس لیده. هلته یوه دنګه ښځه ولاړه وه، چې سر یې لوڅ و او باد یې لمن ښوروله.

بېړۍ ساحل ته ورسېده. د خوښۍ چغو او ولولو یې هر کلی وکړ. هر چا غوښتل چې لوی کب لـه نژدې څخه وګوري. د انتونیو ښکار ته حسودې او رخه ګرې سترګې وګنډل شوې .

د نېستمنو خلکو ماشومان چې شوړېدلي کالي یې وو، سور رنګه اوبو ته واوښتل، چې د کب لکۍ په لاس کې ونیسي.

روفینا د خپل خاوند خوا ته وکتل چې سر یې لاندې اچولی و او د نورو کب نیوونکو مبارکیو ته یې غوږ نیولی و، ویې پوښت:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هلك چېرې دی ؟ زموږ ماشوم چېرې دی؟"

سړي خپل سر نور هم کښته و نیو، د خپلو اوږو تر منځ یې کښېکاږه، ته وا غواړي چې په ځمکه کې ننوځي او ورك شي، نه شی ووینی، نه یې واوري. خو روفینا بیا وویل:

"نو انتونیکو چېرې دی؟"

هغې بیا خپلې سرې او راوتلې سترګې د خپل خاوند په څېره کې وګنډلې، لـه ګرېوانه یې و نیو او په خپل ټول قوت سره یې ټکان ورکړ، خو څه شېبه وروسته ناڅاپه تر شا لاړه، لاسونه یې سیده کړل او په نهیلۍ سره یې یوه لویه دردناکه چغه وکړه:

"یا عیسی بن مریمه ! زما انتونیکو ډوب شو ! مړ شو ! په سیند کې پاتې شو"!

اّخر خاوند یې، په داسې حال کې چې ژبه یې بنده، بنده کېده او په سختۍ سره یې توري په خوله راوړل، وویل:

"هو ګرانې مېرمنې ! زموږ ماشوم ډوب شو، لکه څنګه چې نیکه یې ډوب شوی و او زه هم ډوبېږم. د سیند څپو هغه تر ستوني تېر کړ. سیند موږ ته روزي راکوي. دی هم په موږ تغذیه کېږي. چاره څه ده ؟ ټول د دې لپاره دنیا ته نه راځي، چې واکمن شي."

ژړا یې په ستوني کې غوټه شوې وه، تر سترګو یې د اوښکو سېل روان و. خو ښځې ورته غوږ نه و نیولی، بلکې په ډېره خواشینۍ او نهیلۍ سره پر ځمکه اوښتله- رااوښتله، خپل پرېشانه وېښتان یې راکشول او په نوکانو یې مخ شکاوه، په ژړا- ژړا کې به یې ویل:

"زما زوی انتونیکو"!

ګاونډیانو او د کب نیوونکو مېرمنو، د روفینا خواته وځغستل. څه لـه پاسه ټول یې لـه دغه ډول مصیبت او غم سره مخ شوي وو....په خپلو قوي لاسونو یې هغه لـه ځمکې راپورته کړه او کور ته یې بوتله.

یوه کب نیوونکي انتونیو ته چې نه یې شول کولای د ژړا مخه ونیسي، یو جام شراب ورکړل. ګاونډی چې په عادي ځانپالنه کې ډوب و، لـه پېرودونکو سره د کب پر سر په چنه وهلو لګیا و....

لمر لوېدلی او سیند طلایي رنګ خپل کړی و، څپو ځان لـه ساحل سره واهه او یوه دردناکه زمزمه یې اوچتوله. د یوې بدمرغې مور د چغې اواز، چې د زوی تر مړینې وروسته د لېونتوب تر پولې کښل کېده، اورېدل کېده، چې د نورو کب نیوونکو د مېرمنو اّوازونو یې هم ملګرتیا کوله:

"انتونیکو زویه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نېکمرغه خلك په ښکلو او پاکو جامو کې تر ونو لاندې ګرځېدل راګرځېدل، په کړس- کړس به يې خندل. اّن دې ته هم متوجه نه شول چې دوی ته نژدې څومره لويه بدمرغي پېښه شوې ده، د دوی غميزې او نېستۍ ته يې يو نظر هم وا نه چاوه.

د سندرغاړو سندرو د سمندرګي پر مخ نڅا کوله او په خپل شهوتبارې بڼې سره يې د سيند ابدي ښايست زياتاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویکتور هوګو

خواران

یوه توره توپاني شپه وه. د رود ترڅنګ په زاړه او ځانته کور کې، چې منځ یې لږ څه تت ښکارېده، یوه خوا د کښیونې جال پر دېواله راځوړند و، بل خوا پر کټ پنځه ماشومان تر برستنې (تلتك) لاندې ویده وو. د منقل سره او رېږدېدونکې رڼا پر چت خپره وه. د ماشومانو مور چې د کښیوونکي مېرمن وه، خپل سر د ماشومانو پر کټ ایښی و. ورو یې دعا کوله، خواشینوونکو خیالونو او وېروونکو فکرونو ورڅخه ارامي اخیستې وه. هغه یوازې وه او په ډېر ځراکت سره یې د بهر شر و ځوږ ته غوږ نیولی و. وېرې او وحشت یې اروا ځوروله او زړه یې رېږدېده. د کور تر شا قهرجن رود غړمبېده. توپان ټول څیزونه په خپلو منګولو کې مروړل. ځان یې په سپینو ځګونو له پوښل شویو څپو سره پر ساحل واهه. د رود له ځوږ او د توپان له چغې څخه غمجنتوب او ژړا احساسېده. د دې کور خاوند یو کښیوونکی و، چې هغه مازیګر هم د ښکار لپاره د سمندر غاړې ته تللی و او تر اوسه بېرته راګرځېدلی نه و. ډېر مهال کېده، چې له توپان سره لاس و ګرېوان و او له څپو سره یې ډغرې وهلې. هغه له ماشومتوبه اړ شوی و، چې د ژوند هر فرمان ته غاړه کښېږدي او د کښیونې خطرناکې دندې ته دوام ورکړي. له هغو شپو څخه ډېر وختونه تېر شول. دی هم له دې وحشتناك او له اخ و ډبه ډك ژوند سره عادت شو. په توپاني او باراني هوا کې که کنګل به هم و، د سیند غاړې ته یې ځان رساوه. ته وا مرګ ورته یوه ډېره عادي پېښه ښکاري او هېڅ څیز هم ورته ارزښت نه لري. له ځانه سره یې وویل :

"زما ماشومان ډوډۍ غواړي، زه باید له توپانه ونه وېرېږم. باید لاړ شم، له توپان او خروښنده څپو سره وجنګېږم."

له همدغو سوچونو سره به په بېړۍ کې کښېناست. په ناپایه سمندر او توپانونو کې به ورګډېده، دا څومره زړورتیا غواړي، چې انسان وکولای شي ځان د سمندر په څپو کې ورګډ کړي او ورسره شخړه وکړي. دا څومره ستونزمنه ده، چې څوك دې له توپان او څپاند سمندر سره ډغره ووهي. د دې کار لپاره ډېره تجربه په کار ده، باید ځواکمن مټ ولرو. د توپان پر مهال ځینې د ښامار غوندې څپې د بېړۍ له څنډو څخه ولاړېږي. دا به د باد وېره وي، چې څپې چغې وهي او سپین ځګونه رابرسېره کوي.

د کښیوونکي مېرمن "ژاني" لا ویده شوې نه وه. که څه هم خوب ورته، خو نه یې شول کولای، هغه په اندېښنو او دردونو کې راښکېله وه او ارام ته یې نه پرېښوده. د توپاني شپې چغې او ځوږونه یې اورېدل او دېته یې اړ ایستله، چې ان واړه غږ ته هم غوږ ونیسي. کله به یې د سمندري مرغانو وچ او وېروونکی غږ تر غوږ شو او د هغې په نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې به یې خاوند انځور کړ، چې پر خپله بېړۍ ناست او د سمندر په خروښنده څپو کې به کښته پورته خوځي. "ژاني" خپل سر د ماشومانو پر کټ تکیه کړ او په ژره خواشینۍ کې ډوبه شوه.

له ځانه سره یې سوچ کاوه، چې له نېستۍ او فقر سره ژوند څومره ګران دی. له مفلسۍ سره یو کېدل ناشونی کار دی. موږ د دغو ستونزو پر زغملو سربېره ایله دومره توانېدلي یو، چې د جو ډوډۍ وخورو. د کور د ټولو غړو پښې لوڅې دي. باید ټول ژوند له محرومیت او ماتې سره تېر کړي. له نېستۍ سره مبارزه وکړي، خو ولې او د څه لپاره؟

د توپان له ډېرېدو سره جوخت سمندر هم غړمبېده. هره ګړۍ به څپې د غره په شان پر ساحل اوښتې او ړنګېدې به. کله- کله په پر سمندر کوم ستوری د پښ له کورې څخه په لوګیو کې د الوتي بڅري غوندې ځلېده او پناه کېده.

شپه نیمایي ته ورسېده، پر دې مهال به خامخا نېکمرغه او شتمن خلك په خوښۍ سره په عیش او نوش، نڅا او پایکوبونو بوخت وو. خو د کښیوونکي څه حال و؟ هغه خوار په الوتې څېره د څرمنې بالاپوښ پر ځان تاو کړی او په ناپایه تیارو کې د خپل برخلیك په انتظار کې پر بېړۍ ناست او پرمخ روان دی. خو ساحل نه ښکارېده. د هغه د بدمرغې مېرمن (ژاني) په نظر کې وېروونکي انځورونه او منظرې یو په بلې پسې ژوندۍ کېدې. زړه یې د وېرې په منګولو کې راښکېل و. له سترګو څخه یې اوښکې بهېدې، خدایه! څومره ډېر کښیوونکي د سمندر په نس کې ښخ دي، هغوی هم د اوس په څېر په توپاني شپه کې تللي او بیا هېڅ بېرته راګرځېدلي نه دي.

ژاني پانوس راواخیست، دا ګومان یې وکړ، چې د خاوند د هرکلي وخت یې رارسېدلی، له ځانه سره وبونګېده:

"سمندر تر اوسه ارام شوی نه دی. اوس به رڼا وي، توپان به کرار شوی وي. لاړه به شم وبه ګورم، چې د پېره داره برج روښانه دی که نه."

له کوره ووته. لمر خاته ته لا ډېر وخت پاته و. د رڼې سپوږمۍ رڼا پر ټول سمندر خپره وه. سمندر تر پخوا زیات غړمبېده، باران هم په اورېدو و. ژاني په ډېرو ستونزو د ړندې په څېر وړاندې تله. کور په تیارو کې ډوب شو. نه په کې کوم څراغ بلېده، نه هم کومه رڼا ښکارېده. توند باد له سوري- سوري بام څخه په چټکۍ سره تېرېده او چغې یې وهلې. ته وا غواړي کوټه پر بل مخ واړوي. ژاني یوه شېبه ودرېده او سوچ یې وکړ، چې دا خو زما د ناروغې ګاونډۍ کور دی، بدمرغه ښځه په داسې شپه کې هم یوازې ده، وربه شم. ځکه مرستې ته اړتیا لري. رښتیا د بدمرغۍ او ژوند سوچونو بېخي راڅخه هېره کړې وه. خاوند مې پرون ویل، حال یې ډېر خراب دی. خامخا به یې وګورم. ور یې په زوره وډباوه، خو کوم ځواب یې وانه ورېد. له ځانه سره یې وویل:

"زړه مې پرې سوځي، هغه هم زموږ غوندې څه، چې تر موږ ډېره نېستمنه ده. ماشومان یې بل څوك نه لري، د خوړو لپاره به هم څه نه لري. دا یوازې خواران دي، چې پر یو بل یې زړونه سوځي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وره له ډبولو سره یې ناري کړې، گوندې څوك یې واوري او ور پرانیزي. خو غږ یې د توپان په غړمباري او ځوږونو کې ورکېده. په ډېرو ټکولو یې ناڅاپه ور پرانیستل شو. کور ته ننوته. تیاره خونه یې په خپل پانوس روښانه کړه، خو له لومړي گام سره پر خپل ځای ودرېده. د گاونډي مېرمن په یوه کونج کې پرته ده، پښې یې یوڅه راټولې وې، خوله یې خلاصه ښکارېده. مظلومه اروا یې له بدنه وتلې وه. تر دومره ډېرو مبارزو وروسته یې همدغه سوړ بدن پاتې و، دوه ماشومان یې تر څنگ ویده وو. هغې د خوب پر وخت پر ماشومانو خپل شلېدلی او زوړ څادر غوړولی و. ژاني په ډېره خواری پر لار تله. زړه یې درزېده، پښې یې رېږدېدې، په وېرې سره یې شا و خوا ته کتل. کله چې خپل کور ته ورسېده، د کټ تر څنگ پر وړه څوکۍ کښېناسته، لا هم د خپل خاوند په سوچ کې وه. غمونو او اندېښنو بیا پرې یرغل وکړ. نږدې و، چې زړه یې له غمه ودرېږي. له خولې څخه یې بې مانا او بې اړیکي خبرې راوتې. بیا یې له ځانه سره وویل:

"دا مې څه وکړل، د خپل خاوند غم او دردونه مې لږ وو؟ هغه زما او د ماشومانو لپاره دومره خواري کوي، اوس دا دوه نور هم پرې ورزیات شول، واه خدایه! لکه چې خاوند مې راغی. نه! هېڅکله! گومان کوم، همداسې مې وانگېرل، هېڅوك نه شته. بده ورځ راغلې، موږ خپله د خوړو لپاره څه نه لرو، څومره بد کار مې وکړ. ما څه کولای شوای، خاوند به مې خامخا وهي، زه پوهېږمه. زه د وهلو- ټکولو وړ یمه... لکه چې راغی. نه! دا د باد غږ دی. خدایه! څومره ساده یمه، ټوله شپه یې په بېصبرۍ او انتظار کې تېرومه او اوس یې په راتلو وېرېږم. هغه سترې وه، خپل سر یې پر خپلو لاسونو کښېښود او په ناکراره خوب کې ډوبه شوه. نور نو د سمندر د غړمبا او د باد چغارې نه اورېدل کېدې. یو زورور لاس ناڅاپه د کوټې ور پرانیست، له وره څخه د سبایي کمرنگه رڼا کوټې ته راننوتله. له دې رڼا سره کښیوونکی راننوت او ناري یې کړې:

"راغلم"!

ژاني ویښه شوه، په خوشحالۍ له ځایه رااوچته شوه او لاسونه یې د هغه پر غاړه ورتاو کړل. کښیوونکی یې سترگو ته ځیر شو. ژاني په ژړغوني غږ وویل:

"راغلې! جوړ خو به یې؟ ښکار دې وکړ..؟"

" _ښکار نه و، پارو مې له لاسه ولوېد، جال څیرې شو. نژدې مړ شوی وم. څه وکړو، ماشومان ښه دي؟ څومره بده هوا ده، نژدې و چې ډوب شم. څو وارې د مرگ خولې ته ولوېدم، یوازې دې څه کول؟."

" _تا ته مې کتل، یوه شېبه مې خیاطي وکړه، نژدې و له وېرې مړه شم. تا ته ډېره اندېښمنه شوم. سمندر ټوله شپه وغړمبېده. ماشومان ټول ښه دي. پوهېږې څومره بده پېښه شوې، سهار د گاونډي کور ته لاړمه، هغه بدمرغه تېره شپه مړه شوې. ماشومان یې یوازې پاتې دي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژاني رنګ د خبرو پر مهال اوښت- رااوښت .

خپلې جملې يې بشپړولای نه شوې، له وهلو وېرېده، لکه کوم بد کار چې يې کړی وي. بيا يې وويل :

"ډېر واړه دي، مشره لور يې ايله اوس په ګرځېدو راغلې."

کبنيوونکی په سوچ کې لاړ، اخر يې وويل:

"د بدمرغو څومره بد برخليك! خامخا به له منځه لاړ شي، څوك به يې وروزي؟ د کلي ټول خلك نېستمن دي، خپله خو څه نه لري، چې ويې خوري. زه يې په ورين تندي منم، خو موږ په خپله پنځه ماشومان لرو... څه وکړو؟"

خپله لنده خيشته خولۍ يې يوه ګوټ ته ګوزار کړه او دوه وارې يې تر شونډو لاندې وويل :

"د کوتريو (کونګريو- کوکريو) غوندې به مړه شي. اخر موږ هم انسانان يو."

خپل غږ يې لوړ کړ:

"ژاني! ورشه رايې وړه، ډېر به وېرېدلي وي،مور به يې هم د مړينې پر مهال ويلي وي، چې موږ به يې يوازې نه پرېږدو. زه يې منم، خدای به د هغوی په برکت ډېر ښکار راپه برخه کړي. لوی به شي، له موږ سره به مرسته وکړي."

ژاني په داسې حال کې چې د کټ په وړاندې په ګونډو شوه او د خوښۍ اوښکې يې له سترګو تويېدې، څادر يې ليرې کړ او يې ويل:

"دغه دي ډېر وخت کېږي، چې دلته دي."

د ژباړې نېټه: 16/7/1379ل کال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځ: شیرین ترین داستانهای واقعی،

راټولوونکی: فریدون پور حسین،

ړنده پیشي

په ډېرو ستونزو مې ماشومان ویده کړل. که څه هم د هغوی له حرکاتو مې زیات خوند واخیست، خو بیا یې هم له خېزونو، شوخیو او شورماشور څخه ستړی شوم.

ښه شو چې ماشومان ویده شول. ځکه چې په دې ستړې روحیې سره کېدای شول ډېر په تنګ شم، یا یې ووهم او وروسته پښېمانه شم.

ما یې مور په بېځایه نیوکو او وړو خبرو ډېره وځوروله، نو ځکه مجبوره شوه چې ماشومان او کور پرېږدي او د خپل پلار کره لاړه شي. انسان خو حساس موجود دی، تر کومه حده د نورو خلکو ترخې خبرې وزغمي؟ اخر د دې بدمرغې ښځې ګناه څه وه؟ ایا دا په هغې پورې څه اړه لري، چې زه نیمګړی شوم؟

دا د هغې غوښتنه وه؟ ایا هغې په ما کې دا نیمګړتیا رامنځته کړه؟ نو بیا مې ولې دومره بده وضعه ورسره وکړه، چې اخر کور پرېښودو ته اړ شوه؟

هی، هی! انسان چې تر کومه وخته پورې له کوم نعمت څخه برخمن وي، په قدر یې نه پوهېږي، کله چې یې نعمت له لاسه ورکړ، بیا ورته متوجه کېږي. سمه ده چې زه خپله ګناه منم، خو هغې باید خپل ماشومان او زه، نه پرېښودای.

هغه هم داسې مېړه، چې یو کال یې د سترګې له ړندېدو څخه تېرېږي.

نیمګړتیا که هرڅومره وړه هم وي، پر روحیې اغېز اچوي او د انسان طبیعت اغېزمنوي. تر دې چې انسان ورسره عادت شي.

د ساري په توګه زه بدمرغه کله- کله خپله ړنده سترګه له یاده باسم. خو کله چې ناڅاپه په هنداره کې خپله څېره ووینم، نو د غم او خواشینۍ له کبله د مار غوندې تاوېږم، په هډوکو کې مې سره شوي سیخان تېرېږي .

څو کاله وړاندې مې چې واده نه و کړی، په کور کې مو یوه پیشي اوسېده، چې ډېره مینه مې ورسره درلوده. نه پوهېږم څه پېښه وشوه چې هغه پیشي هم په یوه سترګه ړنده شوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زما ښه یادېږي، کله چې پیشي ړنده شوه، ما چې څومره ورسره مینه لرله او د هغې د ساګانو له خور- خور څخه به مې خوند اخیست، تر دې وروسته زما ورځخه کرکه کېده. نور مې نه خوښېدل چې د پخوا په شان یې ونازوم، کله چې به یې خپله نرمه او پسته لکۍ زما پر شا راتېروله، ناراحته کېدم به .

زما کرکه به هغه وخت لا زیاتېده، چې غوښتل به یې خپله ټوله مینه په خپله روغه سترګه کې منعکسه کړي. په دې وخت کې به مې ترې کرکه کېده او د لېونتوب په یوه حالت سره به مې هغه له ځانه شړله.

اوس د ځان په اړه هم همدا فکر کوم. ښايي زه به هم نورو ته د کرکې وړ شوی یم. په ځانګړې توګه چې کله خلکو ته ورنژدې کېږم، خامخا مې مینه له یوې سترګې څخه سرچینه اخلي، ګومان کوم چې په لیدو مې ستړي کېږي. له دې کبله وېرېږم، نو ځکه له خلکو سره سوړ او بې مینې چلند کوم. په ځانګړې توګه له خپلې مېرمنې سره، چې تر ټولو راته ګرانه ده.

زما ړندېدل هم په خندوونکي ډول وشول، دا موضوع له شوخۍ پرته په بل څه نه شو تعبیرولای.

اوس دا دي نهه میاشتې کېږي، چې خپله یوه سترګه مې له لاسه ورکړې. پر دې سربېره مې د هغه لعنتي سفر یاد تل اروا او جسم ځپي، اوس هم ګومان کوم چې په هماغه سفر کې یم. لکه د هغه دوه میاشتني سفر ټول جزییات مې چې له پیله تر پایه په مغزو کې د کوم حساس دوربین په مرسته عکاسي شوي دي. تل د هغې پېښې په سوچ کې یم، هر ځل تر پخوا لا حیرانېږم او غوسه راځي.

ښه مې په یاد دي: یوولس میاشتې مخکې ډاکټر "ژ" وبللم په پنډ او مینه ناك غږ یې وویل:

"ګرانه دوسته! ته غواړې چې په یوه لیرې پرته سیمه کې د چیچك ناروغۍ د مخنیوي لپاره لاړ شې، ښه حق الزحمه هم درکول کېږي؟."

که څه هم پوهېدم چې هغې سیمې ته سفر زیات ستونزمن دی، خو د اوږدمهالې غریبۍ له کبله مې ومنله.

درې ورځې وروسته مې د سفر تیاری وکړ .

هغه ورځ نېکمرغه سړی وم، چې یوازې مې د خپلې ځوانې مېرمنې او ماشومانو لپاره غوښتل دغه ستونزمن سفر وکړم. ګوندې مالي امکانات تر ګوتو او د هغوی هیلې ورپوره کړم.

هو! زړه مې غوښتل چې د خپلې مېرمنې په سترګو کې هغه پټ شوي هوسونه، چې ما به لوستل، خړوب کړم. که هر څنګه وي، یو ځل یې هوساینه ووینم.

هغه ورځ خوشحاله او خوابدی په یوه زاړه بس کې د هغې سیمې پر لوري روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای مخلوق ته د نېکۍ لپاره او له لږې حق الزحې څخه استفاده، دغه راز په هغه تور دوزخ کې اوسېدنه په ما پورې اړه درلوده.

څومره سختې ورځې مې تېرې کړې، خوارۍ مې وکړې، له خلکو سره مې مینه وښووله.

نه پوهېږم، ولې یې ویلي، چې:

که دې ښه وکړل، ستا په ښه به درځي.

په ښوونځي کې مې هم دا شعر لوستی و او د ښوونکي پر مانا او تشریح مې هم باور درلود:

هـــغـــه زړه بـــه لـــــه تـــوپانـــه په امـــان وي

چې کښتۍ غوندې د خلکو باربردار شي

خو اوس پر ټولو شیانو شك کوم. که د دغه شعر مضمون حقیقت ولري، نو ما تر ځان بدمرغه خلکو ته څه بد رسولي، چې ښۍ (راسته) سترګه مې په ناڅاپي ډول ړنده شوه؟!

ژړا مې ستونی نیسي، کرار- کرار مې لمن په اوښکو ډکېږي. سمه ده چې د هغه ستونزمن کار په بدل کې مې مزد ترلاسه کاوه، خو هغه مزد او پیسې زما د کار په وړاندې ډېرې کمې وې.

په هغه کلي کې مې ډېرې شپې روڼې کړې، په هغو غلیو او وېروونکو کلیو کې مې ډېرې شپې د دردمنو خلکو سر ته تېرې کړې او د هغوی د روغتیا د بیا ستنولو لپاره مې سترګې سره ورنغلې. خو د دې شعر دا بیت زما په اړه ډېر صدق کوي:

"هغه زړه به له توپانه په امان وي"...

اوس باید د هغې روڼې سترګې پرځای باندې د ښیښوکوم غټې کښېږدم، چې دغه تیاره او بدرنګه کنده وربانديې ډکه شي.

هغه سهار، چې غرمه مهال یې د تقدیر لاس دغه دردوونکې پېښه وکړه، ډېر ساعتونه مې خولې تویې کړې، ډېرو ماشومانو او سپین ږیرو ته مې د ړندېدو او مړینې له خطر څخه د ژغورنې لپاره پېچکارۍ ولګولې .

هېڅ مې نه هېرېږي، کله چې مې د وروستي ځل لپاره ناروغان وشمېرل، څلور ماشومان پاتې وو، خپل مرستیال ته مې وویل چې د یوه کپسول سر پرانیزي، چې زه یې هغوی ته ولګوم، بیا د غرمې ډوډۍ ته لاړ شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستیال مې ښېښه راوایسته، د ښېښې څنګ یې په وړې اړې لږ وګوراوه، بیا یې کرار- کرار ټك ورکاوه، چې لاس یې خطا شو، د ښېښې سر د دې پرځای چې پرځمکه ولوېږي، زما په راسته سترګه کې ننوت او چغې مې اسمانونو ته پورته شوې.

دا پېښه دومره ترخه او دردوونکې وه چې دا دې څو میاشتې وروسته مې هم د هغې په یادولو سره خوله او ستونی وچ او تریخېږي.

زما خوارکي مرستیال په وېرې- وېرې د ښېښې هغه ټوټه، چې د ستن غوندې زما په سترګه کې ننوتلې وه، راوایسته، خو کار له کاره تېر و. همغه ساعت مې خپل سامان راټول کړ، سره له دې چې لار اوږده وه، بیا هم د درملنې په هیله مرکز ته روان شوو. خو څه ګټه؟

څو ورځې وروسته یې زما د سترګې له کسي څخه هغه وېروونکې تنګاکه وایسته. څه وخت لا نه و تېر شوی، چې په دېرش کلنۍ کې، یوازې د ځوانۍ په پسرلي کې د تل لپاره د یوې سترګې له رڼا او نعمت څخه بې برخې شوم.

هو رښتیا هغه شعر زما برخه کې ډېر ښه صدق کوي.

⊠⊠⊠

د مېرمنې ځای مې تش دی، خو نه... بېځایه خپلو احساساتو ته تسلیم شوی یم. نور به هغه څوك نه یادوم، چې تر یو عمر مینې او محبت وروسته یې خپل خاوند او ماشومان یوازې پرېښوول، خپل داسې خاوند یې یوازې کړ، چې یوازې یو څو میاشتې یې له ړندېدو څخه تېرېږي.

ماشومان ویده شوي دي... هی... څوك دی؟ لکه چې د وره غږ دی. ودرې ښه غوږ ونیسم... یه.... تېروتنه نه کوم. څوك کرار- کرار دروازه ټکوي. ډېره کراره یې ټکوي. ښایي زما مېرمن وي!

دا په خپله هغه ده. وېرېږي، چې په دې نیمه شپه کې یې نازنین ماشومان راویښ نه شي. ښایي دا احتیاط به د خپل بېګناه خاوند لپاره کوي.

ای خدایه! څومره ښه شول، چې راغله. زړه مې هوسا کېږي. بیا به ورسره بد چلند نه کوم، هڅه کوم چې هر وخت راڅخه راضي او خوشحاله وي. اوس به ورته په زبات ورسوم چې څومره مینه ورسره لرم. ور پرانیزم په ډېره مینه یې پر خپل ټټر کښېکاږم، سر او مخ یې ورمچوم .

ښه! ژر به رااوچت شم او د وره لاستی به تاو کړم .

اه خدایه! څوك، د وره تر شا څوك نه شته.

خو دا لعنتي پیشي چېرې وه، چې ناڅاپه یې په خپل کرکجن غږ سره کور ته ټوپ کړل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ځم چې دباندې يې وباسم، ای بدجنسې، ای لعنتي پيشي! دا ته وې چې ور دې ټکاوه؟ اوس دې دباندې باسم.

اه خدايه! څومره ښه هوسا پر کټ پرته ده. خو داسې ښکاري لکه يوه سترګه چې يې عجيب حالت لري. داسې نه چې په خپله وي. اه خدايه! دا خو مې خپله پخوانۍ پيشي ده، اوس راستنه شوې، هماغه ړنده پيشي، هماغه حيوان چې ما ترې کرکه لرله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهنورد زریاب

عکس

اووه کلن وم، هره ورځ به چې له لارې تېرېدم، نو یو سپینږیری عکاس به مې لیده چې دېواله به یې ته نژدې په پیاده رو کې خپله زړه کمره درولې وه، خپله به هم پر ځمکه ناست و او په چورتونو کې به ډوب و. د هغه کمره یوې صندوقچې ته ورته وه چې درې اوږدې پښې یې درلودې. یوې خوا ته یې یو سوری و چې هنداره ورباندې نښلول شوې وه، هغه وړکوټی سوری به تل په یو تور کاغذ چې خولۍ ته ورته و، پوښل شوی و. د صندوقچې راسته خواته لستوڼي ته ورته ټوکر راځړوند و.

کله- کله به مې لیدل چې سپینږیری عکاس کار کوي، د چا عکس به یې اخیسته، پر دې مهال به هغه سړی چې عکس به یې اخیستل کېده، دېواله ته د راځړول شوې تورې پردې مخې ته پرځوکۍ کښېناست. سپینږیري عکاس به وړې کړکۍ ته سترګې ورنژدې کولې، د هنداري له سوري څخه به یې وړه خولۍ لیرې کوله او پر دې مهال به یې هغه سړي ته ویل:

"سر دې څه لوړ ونیسه... لږ کښته... نه، لږ لوړ.. زما لاس ته وګوره، همداسې واوسه."

ما به دغو ټولو کارونو ته په حیرانۍ سره کتل او له ځان سره مې ویل:

"په دې صندوقچه کې به څه وي؟"!

هرڅه چورت چې به مې واهه، ځان ته به مې ځواب نه شو موندلای.

څو شېبې وروسته به مې لیده چې سپینږیري به یو لوند کاغذ راکښه او پر دې کاغذ به د هغه سړي عکس ښکارېده، چې څو دقیقې مخکې د سورۍ لرونکې کړکۍ مخې ته ناست و. زه به نور هم حیرانېدم.

یوه ورځ دغه عکاس ته ورغلم او ومې ویل :

"زما عکس اخلې؟"

هغه په خندا سره ځواب راکړ:

"ولې نه."

" -څو غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" -نیمی وي وي، که سرترپښو؟"

" -سر تر پښو."

" -یوه قطعه وي؟"

" -هو – یوه قطعه."

" -لس افغانۍ."

تر هغې وروسته مې د خپلو پیسو په راټولولو پیل وکړ. غوښتل مې چې لس افغانۍ پوره کړم او خپل عکس واخلم. ډېرې ورځې تېرې شوې چې ما دا پیسې پوره کړې. یوه ورځ مې ټوله ذخیره لسو افغانۍ ته ورسېده. افغانۍ مې په جېب کې واچولې او سپینږیري عکاس ته لاړم، کله چې یې ولیدم داسې ښکارېده لکه زما په تمه چې وي. ویې پوښتم:

" -راغلې؟."

پیسې مې ورکړې او ومې ویل:

" -لس افغانۍ دي."

پرته لـه دې چې ویې شمېري، جېب ته یې واچولې.

" -ښه، اوس راشه دلته ودرېږه."

د تورې پردې مخې ته پر څوکۍ ودرېدم. د هنداري لرونکي سوري خولۍ یې لیرې کړه او خپله یې خپلې سترګې کړکۍ ته ورنژدې کړې، هغه هنداري لرونکي سوري ته ځیر شوم، په زړه کې مې شوق په څپو و، په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کولای شو. ځان ته مې ویل:

" -عکس مې اخیستل کېږي. زما عکس."

د سپینږیري عکاس غږ مې واورېد:

"چپې خوا ته وګوره... نه! ... لږ .... راسته خوا ته ...لږ نورهم... بس"!!

لـه ځان سره مې سوچ کاوه چې دا عکس به مې څنګه وي؟

عکاس بیا وویل:

" -پښې دې لږې سره نژدې کړه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې د خپلې خندا مخنیوی نه شو کولای. شونډې مې سره لیرې شوې.

عکاس وویل:

"مه خانده."!

شونډې مې سره کښېکاږلې.

همداسې هنداره لرونکي سوري ته ځیر شوم او په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کاوه. د عکاس غږ مې واورېد.

" -ونه ښورې."!

د بُت په شان وچ ودرېدم، عکاس لـه کړکۍ څخه سترګې لیرې کړې او کړکۍ یې وتړله. هغه هنداره لرونکي سوری یې هم په هغې خولۍ پټ کړ او رانژدې شو، بیا یې سر تر پښو وکتلم او ویې ویل:

"ونه ښورې"!

د دې لپاره چې د خندا ښه مخنیوی وکړم، نو شونډې مې نورې هم سره کښېکاږلې، عکاس توره خولۍ لیرې کړه، هنداره لرونکی سوری راښکاره شو. وروسته یې بېرته بند کړ او ویې ویل:

" -خلاص شو."!

هوسا شوم، نوره خندا نه راتله، یوازې د خپل عکس لیدو ته په تلوسه کې وم.

عکس یې په یوه کاغذ کې راته وپېچه او رایې کړ. څو ګامه لیرې مې خلاص کړ، بېواکه مې وخندل. زه ومه. ټول شیان زما وو. چپنه، وړه لنګوټه، څپلۍ. ځان ته مې کتل چې ولاړ وم، لنګوټه مې یوڅه پورته شوې وه او وېښتان مې ښکارېدل. د سرتېرو (عسکرو) په شان نېغ ولاړ وم او شونډې مې داسې سره کښېکښلې وې چې ښکارېدل په زوره د خندا مخه نیسم.

په دې حال کې مې په سترګو کې حیرانتیا په څپو وه. چپنه مې پر بدن اوږده ښکارېده، د څپلیو څوکو مې هم خندوونکې بڼه درلوده، بیا هم ځان راته ښه ښکاره شو.

عکس مې جېب ته واچاوه او ومې ځغستل چې خپلې مور ته یې وښیم.

په کور کې مې خپلې مور ته وویل:

" -خپل عکس مې واخیست."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل:

" -راکړه چې ویې ګورم."

لاس مې جېب ته کړ، زړه مې په زوره ودرزېده، رنګ به مې هم الوتی و، ځکه عکس راڅخه کوم ځای لوېدلی و، مور مې وپوښتلم:

" -ولې؟"

پرته لـه دې چې څه ووایم کوڅې ته مې منډه کړه، خپله لار مې څو وارې ولټوله، خو عکس مې پیدا نه کړ. کور ته راغلم او په ژړا مې پیل وکړ. وروسته مې ماما هم راغی او ویې ویل:

" -هېڅ پروا نه لري ... زه به دې بل عکس واخلم".

مور مې سر راته ږمونځ کړ. نوي کالي یې راپه ځان کړل. ماما مې تر لاس ونیولم. چې عکس مې واخلي. خو سپینږیري عکاس ته ورنغی. ویې ویل:

" -برقي عکس اخلو."

زه یې یوې ښایستې عکسخانې ته بوتلم. زما عکس یې واخیست. ومې لیدل بیا هم زه ومه، خو دا عکس مې دومره خوښ نه شو، هېڅ خوند یې نه درلود. هغه عکس مې چې ورك کړی و، هر وخت په زړه کې و.

⊠⊠⊠

وروسته، کلونه تېر شول، ډېر عکسونه مې واخیستل، هېڅ یو هم راته د هغه لومړني عکس په شان په زړه پوری او ښکلی نه و.

کله چې د ښوونځي په وروستي ټولګي کې وم. یوه ورځ مې په یوه مجله کې پر یوه عکس سترګې ولګېدې، ټکان مې وخوړ. زما عکس و. هماغه عکس چې ورك کړی مې و:

یو کوچنی هلك و چې د سرتېرو په شان نېغ ولاړ و، چپنه ورباندې اوږده وه، وړه لنګوټه یې یوڅه اوچته شوې وه او تور وېښتان یې ښکارېدل. د څپلیو څوکو یې خندوونکې بڼه درلوده. دې ماشوم خپلې شونډې سره کښېکښلې وې، چې د خپلې خندا مخنیوی وکړي. باړخوګان یې پړسېدلي ښکارېدل او په سترګو کې یې یوه لویه حیرانتیا په څپو ښکارېده، خپل تېر وختونه مې ولیدل.

خندا راغله. د عکس لـه پاسه یې لیکلي وو: "د اوونۍ (هفتې) په زړه پوری عکس."

او تر عکس لاندې دا توري لوستل کېدل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

)یو خوشحاله کلیوال هلك(

او ناڅاپه مې په ذهن کې راوګرځېدل: هغه سپینږیری عکاس به ژوندی وي، که مړ؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

د اروا حمام

زه او زما اروا د ځانونو د مینځلو لپاره د ستر رود پر لوري روان شوو. کله چې ساحل ته ورسېدو، نو د یوه پټ ځای په لټه کې شوو.

هماغسې روان وو چې یو سړی مو ولید. هغه پر لویه توره تیره ناست و، یوه کڅوړه یې په لاس کې وه، چې موټي ـ موټي مالګه یې ترې کښله او رود ته یې اچوله. زما اروا راته وویل:

"دی هماغه بدبین دی چې له ژوند څخه یوازې یوه سایه ویني. باید له دې ځایه لاړ شو، ځکه د هغه د سترګو په وړاندې لمبا نه شو کولای".

له هغه ځایه لاړو او روان شوو، یوه خلیج ته ورسېدو، هلته هم یو سړی ولاړ و او پر یوې سپینې ګارې یې تکیه کړې وه، په لاس کې یې د مرغلرو صندوق نیولی و. له صندوق څخه یې د قندو ټوټې راکښلې او رود ته یې اچولې.

زما اروا راته وویل: "دی هماغه خوشبین دی چې د نېکۍ او خیر لپاره ښه فالونه نیسي، راځه چې لاړ شو، ځکه ښه نه ده چې لوڅ مو دلته ووینې."

روان شوو، یوه بل ساحل ته ورسېدو، هلته هم یو سړی و چې په ډېره مهربانۍ سره مړه ماهیان له ځمکې اخلي او رود ته یې اچوي. زما اروا راته وویل: "دی هماغه مینه ناك زړه سواند، سړی دی چې هڅه کوي د قبرونو مېشتو کسانو ته ژوند ور وګرځوي، باید ترې لیرې شو".

له هغه ځایه هم لیرې شوو، یوه بل ځای ته ورسېدو، هلته یو سړی ولاړ و چې سیوری یې پر اوبو ښکارېده، څپه به راتله او د سیوري انځور به یې ړنګاوه، هغه به بیا خپل سیوری غوړاوه او . . .

زما اروا راته وویل: "دی هماغه صوفي ډوله سړی دی چې له خپلو وهمونو څخه بوت جوړوي او بیا یې پرستش کوي، باید یوازې یې پرېږدو".

هغه مو هم تر شا پرېښود او رهي شوو، یوه داسې سړي ته ورسېدو چې له اوبو څخه به یې ځګونه او حبابونه را اخیستل او بیا به یې د عقیقو په جام کې اچول. زما اروا راته وویل:

"دی د ذهن او خیال هغه اسیر دی چې ځان ته د غنمو له تار څخه جامې جوړوي. ښه نه ده چې لوڅ مو ووینې".

څو ګامه وړاندې لاړو، یو غږ مو واورېد چې ویل یې :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دا هماغه رود دی، خپله دی، هماغه ستر او پراخ رود "!

زه او زما اروا په ډېره بېړه د غږ پر لوري روان شوو. هلته مو یو سړی ولید چې رود ته یې شا کړې وه او ناست و، د حلزونونو دوه صدفونه یې په غوږونو کې، لکه دوې ځانګې او د خپل غږ ازانګه یې اورېده. زما اروا راته وویل:

"راځه له دې ځایه لیرې شو، دی هماغه لامذهبه زمانه ده، دوی له هغو ملکیتو سترګې اړوي چې پوهېدل یې ورته ګران وي، دوی حقیرو او بې ګټو جزیاتو ته مخ اړوي".

هغه مو هم تر شا پرېښود، یوه بل ځای ته ورسېدو، یو سړی مو ولید چې په لویو تیږو کې ګرځېده، سر یې ټیټ کړی و او په شګو کې یې سر پټ نیولی و. خپلې اروا ته مې وویل:

"راشه همدلته ځانونه ومینځو، ځکه دغه سړی به مو نه شي لیدلای".

اروا مې سر وښوراوه او ویې ویل:

"نه! هېڅکله نه! دغه کس چې ستا په وړاندې دی، د خدای له تر ټولو بدو مخلوقاتو څخه دی، هغه یو خبیث ګناهکار دی، چې د ژوند له ناخوالو ځان پټوي، نو ځکه ژوند هم خپلې نېکمرغۍ او خوښۍ ترې سپموي".

پر دې مهال مې د اروا په څېره کې خواشیني څرګنده شوه، په ترخه غږ یې وویل :

"راځه له دغو سواحلو لیرې شو، د ځان مینځلو لپاره پټ او امن ځای نه شو موندلای. زه نه غواړم چې ددغو سواحلو باد راسره لوبه وکړي او هوا یې زما په پاکه مینه کې وردننه شي او رڼا یې زما پر سپېڅلي بدن خپره شي".

تر هغه وروسته ما او زما اروا هغه ستر رود پرېښود او د یوه ستر رود په لټه روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماري لوييزه کاشنتيس

چاغه ماشومه

د جنورۍ مياشتې وروستۍ ورځې وې، چې يوه چاغه ماشومه راغله. د ژمي له پيله مې ماشومانو ته دکتاب ورکولو دود پيل کړی و. دوی به د اوونۍ پر يوه ټاکلې ورځ کتابونه راوړل او وړل به يې.

که څه هم زياتره ماشومان مې پېژندل، خو کله کله به داسې هم پېښېدل، چې د نورو کوڅو ماشومان هم په کتاب پسې راته راشي.

زياترو ماشومانو به په کور کې د مطالعې لپاره زيات وخت درلود. خو ځينې به داسې وو، چې هملته به کښېناستل او په لوستلو به يې پيل کاوه.

زه به هم د مېز تر شا کښېناستمه او په خپل کار به لګيا شومه، ماشومان به د کتابونو الماری ته نژدې په کتاب لوستلو بوخت شول. دوی به ما ته مزاحمت نه کاوه، زما لپاره به ډېر په زړه پورې وو.

يوه جمعه، يا به شنبه وه، چې يوه چاغه ماشومه راغله، البته دا داسې ورځ وه، چې ما چا ته کتاب نه ورکاوه.

غوښتل مې له کوره ووځم، خوتر دې وړاندې مې تکل وکړ، هغه خواړه، چې تيار کړي مې دي، د خوړلو لپاره خپلې کوټې ته راوړم. څو شېبې وړاندې يو کس راسره و، کله چې لاړ، نو د سرای دروازه يې خلاصه پرېښې وه. ما د خوړو پتنوس پر مېز ايښی و او غوښتل مې چې يو بل شی هم له پخلنځي څخه راوړم، چې دغه چاغه ماشومه مې مخې ته راشنه شوه. څه کم دوولس کلنه نجلۍ به وه، زوړ بالاپوښ يې په ځان او تور بوټونه يې په پښو وو. په لاس کې يې د ښويېندوکي (يخمالك) ځانګړي بوټونه نيولي وو، څېره يې راته اشنا غوندې وه، دا چې له کوم غږ پرته کوټې ته راننوتلې وه، ټکان مې وخوړ. له تاسو څه پټه لږه ووېرېدمه هم.

په حيرانۍ سره مې وپوښتله:

"ما پېژنې؟"

چاغې ماشومې چې پر خپله غټه خېټه يې لاس ايښی و، ولاړه وه، هېڅ يې هم ونه ويل. په خپلو روښانه او ځلېدونکو سترګو يې راوکتل.

ومې پوښتله:

"کتاب غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل یې هم ځواب رانه کړ، خو زه ډېره حیرانه هم نه شوم. پوهېدمه چې زیاتره ماشومان له سړي څخه شرمېږي. ځکه یې باید مرسته وشي. له الماری څخه مې څو کتابونه راوکښل او د هغې مخې ته مې کښېښوول. وروسته مې د ثبتولو او لېسټ کتابچه پرانیستله او ومې ویل:

"نوم دې څه دی؟"

ویې ویل:

"ما ته پنډوګی وایي."

ومې پوښتله:

"زه دې هم باید په همدې نوم وبولم؟."

ویې ویل:

"ما ته کوم فرق نه لري."

زما په خندا یې ری ونه واهه. خو زه کولای شم، په یاد کړم، چې په دې شېبه کې یې څېره زیاته دردناکه شوه او وځورېده. ما هم ورته زیاته پاملرنه ونه کړه او خپلو پوښتنو ته مې دوام ورکړ:

"په کومه میاشت کې پیدا شوې یې؟"

هغې په ارامی سره وویل:

"په سلواغه (دلو) میاشت کې."

په دې ځواب یې خوشحاله شوم. همداسې مې ولیکل. بیا مې د کتابونو خوا ته مخ واړاوه او ومې پوښتله:

"کوم ځانګړی کتاب غواړې؟"

خو په دې وخت کې مې ولیدل چې نجلی هېڅ کتابونو متوجه نه ده او سیده د چایو او خوړو پتنوس ته ګوري.

بیا مې ترې وپوښتل:

"لکه چې غواړې ډوډی وخورې؟"

نجلی د سر په اشاره هو وکړه. ما حس کړل چې په دې اشاره کې په درد او رنځ لړلې حیرانتیا پټه ده. څرنګه چې تر دې کچه یې په مقصد پوه شوې ومه، خواشینې وه. د ډوډی ټوټې یې یوه په بلې پسې تېرولې. په ډېره اشتها یې ډوډی خوړله. وروسته مې ځان په دې ملامت کړ، چې ولې یې په مقصد پوهه شوې ومه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډوډۍ خوړلو وروسته پر خپل ځای کښېناستله، په بې پروا سترګو یې شا و خوا ته کتل. په دې کې داسې حالت لیدل کېده، چې په ما کې یې کرکه او غوسه راپاروله. هو؛ له دغه ماشوم څخه مې بد راغلي وو.

ښایسته او پنډ صورت، د خبرو ډول، لنډه دا چې هرڅه یې راته کرکجن وو. که څه هم تکل مې کړی و، چې د هغې له کبله به له چکروهلو څخه ډډه کوم، خو بیا مې هم دوستانه چلند ورسره ونه کړ. چلند مې سوړ او ظالمانه و.

د خپل مېز تر شا کښېناستلم او په کار لګیا شوم. که څه هم پوهېدمه چې له مطالعې سره مینه نه لري. په بې پروایۍ سره مې ورته وویل:

"که زړه دې کېږي، کولای شې کتاب ولولې."

ایا دې ساړه او ظالمانه چلند ته دوستانه ویلای شو؟ غوښتل مې چې څه ولیکم. خو ونه توانېدم، ځکه داسې مې احساسول، چې کوم څیز مې ځوروي. داسې وم لکه څوك چې غواړي د کوم مطلب په باب سوچ وکړي. خو ونه توانېږي، د ناارامۍ دغه احساس یې تر هغه وخته نه لیرې کېږي، چې خپلې پوښتنې ته سم ځواب ونه مومي. زه هم په دغسې یوه حالت کې ومه. نور مې زغم له لاسه ورکړ او نجلۍ ته مې مخ واړاوه، ورسره په خبرو لګیا شوم.

"بله خور یا ورور لرې؟"

" _هو! لرم یې"

"_په مینه ښوونځي ته ځې؟"

" _هو! په ډېره مینه."

" _له کوم کار سره زیاته مینه لرې؟"

"_څه مو وویل؟"

په وارخطایۍ سره مې وویل:

"مقصد مې دا و، چې کوم کسب دې زیات خوښېږي؟"

"_نه پوهېږم."

" _لکه چې الماني ژبه دې زیاته خوښېږي؟"

" _نه پوهېږمه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس کې مې پنسل و، ومې څرخاوه، په ما کې یو ځوروونکی احساس راوپارېده، چې هېڅکله هم د دغه ماشوم له راتګ سره یې اړیکې نه لرل.

په لړزانده غږ مې ترې وپوښتل:

"خامخا به دوستان لرې."

" _اوه، هو"!

" _ضرور به یو، تر نورو ډېر دربانديې ګران وي؟"

" _نه پوهېږم"

په خپل بالاپوښ کې یوه چینجي ته ورته وه، د یوه چینجي غونديې یې ډوډۍ خوړله، اوس یې هم د یوه چینجي غونديې بویونه کښل.

په داسې حال کې چې ټول بدن مې د غچ اخیستنې له هوس څخه ډك و، له ځان سره مې سوچ وکړ، چې نور به هېڅ هم نه ورکوم.

خو څو شېبې وروسته بیا ووتم او څه نور خواړه مې ورته راوړل. ماشومه په پیل کې ورته حیرانه شوه. خو وروسته یې په خوړلو پیل وکړ.

بېخي د چینجي غونديې وه. په ارامۍ سره یې ډوډۍ خوړله. ما په دښمنانه نظر ورته کتل. ورو- ورو د دې ماشومې کارونو ځورولم، کله چې یې د خپل بالاپوښ تنۍ خلاصولې، له ځان سره مې سوچ وکړ: څومره مسخره سپین کالي یې په ځان کړي، یخن یې څومره خندوونکی جوړ کړی دی.

بیا د مېز شا ته کښېناستم او په کار بوخته شوم. خو د ماشوم د خولې اواز، چې د تورو ځنګلي باښو اواز ته ورته و، د انساني غمونو او خواشینیو یادونه راژوندي کړل او طبیعت یې راته ختې کړ.

له ځان سره مې فکر وکړ: له ما نه څه غواړې؟ یوازې مې پرېږده!

داسې مې احساسول چې غواړم ماشومه په خپلو لاسونو له خونې وباسم. خو وروسته مې د دې پرځای چې دباندې یې وشړم، بیا خبرې ورسره پیل کړې:

دا ځل مې هم د تېر په څېر، ظالمانه پیل وکړ:

"غواړې یخمالك ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"_هو."!

په داسې حال کې چې د ښويېندوکي (يخمالك) بوټونوته، چې په لاس کې يې وو اشاره وکړه، ومې پوښتل:

"ته کولای شې پر کنګل ښه لوبه وکړې؟"

" _خور مې تر ما ښه لوبېږي"

يو وار بيا يې د غم شپول پر څېره راتاوه شوه. پوښتنه مې وکړه:

"خور دې څه ډول ده، ستا غوندې؟"

ماشومې ځواب راکړ:

"اوه، نه! هغه ډېره ډنګره ده، وېښته يې تك تور او کوت- کوت دي. په دوبي کې چې موږ په کلي کې يو، خور مې د تالندې او برېښنا پر وخت له ځايه اوچتېږي او د کور لوړ منزل ته خېژي، هلته کښېني او سندرې وايي."

"_ته څه کوې؟"

"_زه په خپل کټ کې پاتېږم، ډېره وېرېږم."

" _خور دې اصلاً نه وېرېږي، داسې نه ده؟"

" _هو! هغه هېڅ وخت نه وېرېږي، هغه له لوړه ځايه اوبو ته ځان اچوي، تل په سر خېز وهي، بيا په لمبا له هغه ځايه ليرې کېږي"....

په تلوسې سره مې وپوښتل:

"خور دې کومه سندره وايي؟"

هغې په خواشينې څېره وويل:

"هرڅه چې يې زړه وي، شعر هم وايي."

" _او ته؟"

" _زه هېڅ کار نه کوم."

له ځايه اوچته شوه او زياته يې کړه:

"نوره به لاړه شم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس مې ور اوږد کړ. د هغې چاغې ګوتې مې کښېکاږلې. زه هېڅ نه پوهېدمه چې په هغه شېبه کې مې څه احساس درلود.

ورته ومې ویل:

"هر وخت چې ښکاره وې، بیا راشه"

په ساړه نظر یې راوکتل او له خونې څخه ووته.

ما باید په دې وخت کې د ارامۍ احساس کړی وای. خو کله چې مې د وره د تړل کېدو غږ واورېد، په بیړه مې منډه کړه، خپل بالاپوښ مې په ځان کړ او له زینو څخه کښته شوم. هغه وخت له کوره ووتم، چې نجلۍ زموږ له سړك څخه بل واټ ته واوښته .

له ځان سره مې سوچ وکړ، چې زه باید د دې چینجي یخمالك وګورم. د دې لپاره چې نجلۍ راڅخه ورکه نه شي، نو ګامونه مې تېز کړل او ورپسې وم .

هغه وخت چې دغه نجلۍ ما ته راغله، غرمه وه، خو اوس مازیګر راتلونکی و. سره له دې چې په دې ښار کې مې د ماشومتوب یو دوران تېر کړی و. خو بیا یې هم په واټونو او څلور لارو کې سمه بلده نه ومه. ډېر به راته نااشنا ښکارېدل. ناڅاپه د هوا د حرارت بدلون ته متوجه شوم. مخکې هوا ډېره سړه وه، خو اوس داسې توده شوه چې د بامونو واوره ویلېدله او د اوبو څاڅکي ترې روان وو .

له ښاره ووتو، د وړو باغ لرونکو کورونو له مخې تېر شوو، ناڅاپه نجلۍ راڅخه ورکه شوه، کله چې وړاندې لاړمه، نو یوه لوی ډګر ته ورسېدم، چې یخمالکونه په کې جوړ کړل شوي وو.

زما یاد شول چې دلته د اوبو یو کوچنی ډنډ و، چې شا و خوا یې یو ځنګل و. د ماشومانو د لوبې ډګر په لویو ځلاندو څراغونو روښانه و. د بېلابېلو سندرو او د ماشومانو د شورماشور اوازونه تر غوږ کېدل.

دغې صحنې دومره وپارولم، چې هغه نجلۍ مې هېره شوه. تر څو دقیقو وروسته مې ولیده، چې په یوه ګوښې ځای کې ناسته وه. یوه پښه یې پر بله اړولې او هڅه یې کوله، چې په یوه لاس د یخمالك د بوټ بند وتړي او په بل لاس یې د هغه پېچ ټینګاوه.

له ځایه اوچته شوه او هڅه یې وکړه، چې پر کنګل لوبه وکړي، څو ځلې ولوېده، خو بېرته به اوچته شوه، په دې وخت کې یې د یوه شکوڼ بڼه خپله کړه .

ورېځو ته ورته غبار، فضا نیولې وه. یوڅه تیاره ښکارېده. په بېتابۍ سره مې چغې کړې:

"ژر دې لوبه پایته ورسوه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې نجلۍ د لوبې له ډګر څخه د راوتلو رښتینې هڅه پیل کړه. خو دا هڅه یې زما د غږ لپاره نه وه، بلکې بل چا ورته په پرله پسې ډول ناري وهلې:

"پنډوګۍ! راشه."

له ځان سره مې وویل: کېدی شي دا یې مشره خور وي. یانې هغه کس چې ښه نڅا کولای شي. همدغه راز د تالندې او برېښنا په وخت کې سندرې وایي.

په دې وخت کې مې احساس کړل، چې زه یوازې د هغې لپاره راغلې یمه. وروسته هغه خطر ته ځیر شومه، چې ماشومانو ته متوجه وي.

د سیند اّه د بخار په ډول اوچتېده. داسې ښکارېدل چې کنګل ماتېدو ته نژدې کېږي. ما د اه دغه اواز د اوبو له ژورو اورېده، خو ماشومان ترې بېخبره وو .

نه! ماشومانو به نه اورېده، ځکه که یې اورېدای، نو دغې چاغې نجلۍ به لوبه نه کولای او خور به یې ورته نه خنلای. نه به نڅېدلای او لاس به یې نه ورته ښوراوه. نجلۍ هغې برخې ته نژدې شوه، چې د کنګل رنګ یو څه تت و او داسې ښکارېدل چې ډېر نازك ځای وي. په سر کې یې ځان تر شا کړ، خو ترې تېره شوه، یوازې خور یې هغه خطر ته متوجه شوه. په لوبو- لوبو یوې لوړې برخې ته ووته.

زه هم کرار- کرار هغې سیمې ته نژدې شوم، چې کولای مې شول، ټول لوبېدونکي ماشومان په اسانۍ سره وګورم.

د کنګل پرمخ رامنځته شوي درزونه لیدل کېدل، چې د اوبو ځګونه ترې راوتل. ما ښه ولیدل چې د چاغې نجلۍ تر شا کنګل ماشت شو او دا هغه ځای و، چې مخکې یې خور پرې نڅېده. باید ووایم چې دغه درز هغې ته کوم ځاني خطر نه درلود.

خو هغه څه چې پېښ شول دا وو، چې چاغه نجلۍ ناڅاپه یو متر په اوبو کې ننوته او شا و خوا ته یې د کنګلونو ټوټې راټولې شوې، که څو ګامه نور هم وړاندې تللای، نو کولای یې شول، ځان وچې ته ورسوي او زه یې هم مرسته وکړم.

تر څو، ناڅاپي حرکتونو وروسته یې شا و خوا ته اوبه زیاتې شوې او تر لاسونو لاندې کنګلونه یې په کړس- کړس سره ماتېدل.

فکر مې وکړ چې ډوبه نه شي، خو دغې پېښې په ما کې هېڅ ډول رحم راونه پاراواه، هغې نجلۍ ناڅاپه خپل سر لوړ ونیو .

شپه رارسېدلې وه، سپوږمۍ د ورېځو ترشا ښکارېده، ښه مې ولیدل چې په څېره کې یې ډېر بدلون رامنځته شوی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څېرې حالت يې، ژوندي پاتې کېدو ته د هيلې او غوښتنې څرګندوی و. لکه د مرګ په وړاندې چې ولاړه وي، هڅه يې کوله خپله ټوله هستي او ژوند په غېږ کې ټينګ ونيسي.

هو! زه باور لرم چې هغې له مرګ څخه کومه فاصله نه درلوده، نو ځکه راټيټه او د هغې سپينې څېرې ته ځيره شوم، چې زما پښو ته په اوبو کې ډوبه شوې وه. کټ مګټ داسې وه، لکه زه چې په تور رنګه سېلاو کې خپله څېره وينم.

نجلۍ، چې هرڅنګه وو، ځان يې تر وچې پورې ورساوه. خپل لاسونه يې اوږده کړل او په خپل ټول قوت سره يې هڅه وکړه د وچې او اوبو ترمنځ سيمه کې په ټك وهل شويو لرګينو مېخونو لاسونه ټينګ کړي. وزن يې زيات و، ګوتې يې ټپي شوې وې. بيا په اوبو کې ولوېده، يوځل بيا يې د ځان د خلاصون لپاره هڅه پيل کړه. دا له مرګ څخه د ژغورنې لپاره يوه اوږده او وېروونکې جګړه وه.

اوس مې احساسول چې غواړم له دغې چاغې ماشومې سره مرسته وکړم. خو په دې وخت کې پوه شوم چې زما مرستې ته اړتيا نه لري. ما ته څرګنده شوې وه، چې...

دا چې هغه شپه څنګه کور ته راغلمه، په ياد مې نه دي. دومره مې ياد دي، چې په زينو کې مې يوه ګاونډي ته وويل:

"د اوبو لږ ساحل او د هغه شا و خوا چمن او تور ځنګلونه پاتې دي."

خو هغه مې په ځواب کې ويلي وو :

"هېڅ هم نه شته."

کله چې کور ته ورسېدم. پر مېز مې کاغذونه پاشل شوي وو. په هغو کې مې خپل يو پخوانی عکس پيدا کړ، دغه عکس يوه چاغه نجلۍ ښوولە، چې سپين وړين کالي يې په ځان او روښانه سترګې يې وې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

ځانـــــپـــېژندنه

د بیروت په یوه باراني شپه کې، سلیم افندي د مېز تر شا کښېناست، مخامخ یې د کتابونو الماری وه. د هغه پر شا وخوا لرغوني کتابونه او سره پاشلې پاڼې لیدل کېدې.

کله کله به یې سر خوځاوه او تر خولې به یې د سګرېټو لوګي هوا ته خوشې کول. سلیم افندي دا مهال د یوې فلسفي رسالې په لوستلو بوخت و. دغه رساله د ځانپېژندنې په باره کې وه. چې سقراط د خپل شاګرد (اپلاتون) لپاره لیکلې وه.

سلیم افندي لکه څنګه چې رسالې ته ځیر و، یوه پاڼه به یې واړوله او په خپل ذهن کې به یې د فلسفې د پوهانو ویناوې څېړلې او شنلې.

کله چې ښه په موضوع کې ژور شو، ناڅاپه له ځایه اوچت شو. لاسونه یې سره وغزول او زیاته یې کړه:

"هو، هو! ځانپېژندنه د ټولو پېژندنو مور ده. خو: زه، زه باید ځان وپېژنم. ښه په ژوره او دقیقه توګه. زه باید د اروا له اسرارو پرده اوچته کړم او ځان له پټو رازونو خبر کړم. زه باید ځان ته خپل مادي او مانیز (معنوي) وجود وروپېژنم او دغه دوه پټ اسراره راڅرګند کړم"...

دغه توري یې په حماسي لهجه تر خولې راووتل او په سترګو کې یې هم "پېژندنې ته د مینې" اور په نڅا شو.

له کتابتون څخه ووت او تر څنګ کوټې ته ننوت، په دې خونه کې یوه لویه هنداره ځړېده. د بوت په شان هندرې ته مخامخ ودرېد او په هنداره کې یې خپل انځور ته په غور سره وکتل، د خپل سر بڼې، د بارخوګانو لیکو، د قد کوږوالي، قد او قوارې ته ښه ځیر شو او په چورتونو کې لاړ.

نیم ساعت دغسې پاتې و. ته وا ازلي اندېښنې کوم نابلده فکرونه ورباندې نازل کړي، چې دی د هغوی په واسطه د خپلې اروا پټو اړخونو او د ځان پېژندنې ته ورسېږي.

وروسته یې ورو شونډې سره لیرې شوې او ځان ته یې وویل:

"زما قد لنډ دی، د ناپلیون او ویکټور هوګو قدونه هم لنډ وو .

زما د سر مخکېنۍ برخه وېښتان نه لري، کټ مټ د شکسپیر د سر غوندې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پزه مې بدرنګه ده او لږه کږه هم ښکاري، د ولټر او جورج واشنګټن پزې هم همدغسې وې.

یوه سترګه مې معیوبه ده، د پولس رسول او نېچه سترګې هم معیوبه وې، شونډې مې پنډې دي، بېخي د سیسرون او ځوارلسم لوبي په شان. د غاړې په پنډوالي کې هم هانیبال او مرقس انتیونیوس ته ورته یم .

خو غوږونه مې مستطیلي بڼه لري او غټ دي، عیناً د برونر او سوانټس د غوږونو په څېر. بارخوګان مې سره راوتلي ښکاري او شونډې مې سره ننوتلي، د ولپ لافیات او ابراهام لیکنلن په شان.

اوږې مې لږې د شا خوا ته کږې دي، د ګوله اسمیټ او ویلیام بټ د اوږو په شان.

یوه اوږه مې جګه، بله مې ټیټه ښکاري، د ادیب اسحاق د اوږو په شان .

د لاسونو پټوکي مې کلك او د لاسونو ګوتې مې لنډې دي، د ویلیام بلیك او د انتوني د ګوتو په شان.

ګردسره ډنګر یم او دا اکثره د هغو پوهانو ځانګړنه ده، چې بدن یې تل د اروا له کبله په رنځ او کړاو کې وي.

تر ټولو حیرانوونکې خو لا دا چې د لیکنې او مطالعې پر وخت باید خامخا د بالزاك په شان زما تر څنګ د قهوې یو ګېلاس پروت وي. همدغه راز کټ مټ د تولستوی او ماکسیم ګورکي په شان مینه لرم چې له کروندګرو او کلیوالو خلکو سره ناسته ولاړه ولرم.

دا درې ورځې کېږي، چې مخ او لاسونه مې نه دي مینځلي، په دې توګه بتهون او والت ویتمن ته ورته یم. دغه راز د مېرمنو د خاوندانو د نشتوالي پروخت د هغوی له کیسو څخه د بوکاچیو او ریبالي په څېر خوندونه اخلم .

لکه څنګه چې ابي نواس او الفرډ دوموسه له شرابو سره مینه لرله، زه هم ترې په کمه نه یم. همدغه راز د خوندورو خوړو په خوړلو کې هم بیا د تاریخ له خېټورو په کمه نه یم."

سلیم افندي لږ غلی شو. وروسته یې په داسې حال کې چې خپل تندی یې ګراوه، وویل:

"دا هم زه او دا هم زما حقیقت! زه د تاریخ د نامتو کسانو د صفاتو یوه ټولګه یم. څوك چې دغه ځانګړنې ولري، باید چې په دې نړۍ کې ستر کارونه وکړي. د ځان او نفس پېژندنه د ټولو پوهنو دروازه ده او ما نن شپه خپل ځان وپېژانده. له دې کبله تر دې شپې وروسته په یوه ستر کار لاس پورې کوم. هغه کار چې هستۍ د هغه لپاره په ما کې دغه بېلابېل صفات ځای کړي دي.

زه نه پوهېږم چې هغه ستر کار به څه وي؟ خو باور لرم، که هر څوك زما د ظاهر او باطن صفات ولري، هغه به د روزګار له نادرو او نوابغو کسانو څخه وي... ما ځان وپېژانده"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دې مهال سلیم افندي چې په څېره کې یې د خوښۍ نخښې څرګندېدې، په قدم وهلو پیل وکړ. په دې وخت کې یې له ځان سره دغه بیت زمزمه کړ:

باید چې په دې دومره بې نظیره صفاتو

داسې کار ترسره کړم چې چا لا نه وي کړی

خو یو ساعت وروسته زموږ د داستان اتل په نامنظمو جامو کې پر کټ باندې په خوب کې ډوب شو او خراری یې هوا ته جګېده. داسې خراری چې د انسان د غږ پرځای د ژرندې د پل غږ ته ورته و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوییزه رین زر

یو بوډا مري

خاله امیلي د خپل خاوند د مړینې له کبله یو کال وروسته مړه شوه. د مرګ علت یې څرګند نه شو، ډاکټر د ښځونې په جوازپاڼه کې د مړینې علت (د زوړتوب کمزوري) وښووله. په هماغه حال کې یې اوږې پورته واچولې، ځکه خاله امیلي شپېته کلنۍ ته هم نه وه ورسېدلې.

خو له دې پرته یې څه لیکلای شوای؟

ډاکټر هغه نه پېژنده، خو ما پېژندله. له دې کبله یې د مړینې په علت هم پوهېږم. ګوډفرید اکا تر امیلي لس کاله مشر و. په خپل ټول عمر کې نه و ناروغ شوی. کله چې خاله امیلي موږ ته په یوه پوسټکارډ کې خبر راکړ، چې: ګوډفرید اکا غواړي له تاسو سره وګوي، نو وړاندې تر دې چې غلي پاتې شو، حیران شوو. د فبرورۍ په پای کې هوا سړه وه. موږ خپل لومړني ماشوم ته انتظار ایست. خاوند به مې ویل:

"له دې وضعې سره سفر نه شي کولای. پر دې سربېره، ته خاله امیلي ښه پېژنې، چې ګوډفرید والګي وهلی وي او خاله امیلي یې مرسته نه شي کولای."

خو له اندېښنې څخه مې احساس کړل، چې:

"له تاسو سره وګوري" جمله باید همداسې وي. دی به یو وار له موږ سره وګوري. بس! په دې توګه روان شوو.

زما خاوند پتر وویل:

"پوهېږې؟ که ګوډفرید اکا تر خاله امیلي زیات عمر درلودای، ښه به و. که دا موضوع سرچپه پېښه شي، بیا به هم ښه وي. دا لویه بې انصافي ده."

ګوډفرید اکا چې له امیلي سره د واده تړون کاوه، نو امیلي ډېره ښایسته وه. ګوډفرید ډېره مینه ورسره کوله. بده یې اموخته کړې وه. همدغه ګوډفرید و، چې سهار به له خوبه پاڅېد، نو اور به یې بل کړ، امیلي ته به یې چای تیارولې او وروړلې به یې.

دا ګوډفرید و، چې غوښه او سابه به یې رانیول، د کور له نوکر سره به یې لانجه کوله. مېخونه یې ټك وهل، تنۍ به یې ګنډلې. لنډه دا چې ټول کارونه به یې کول. په لومړي سر کې دغه کار د امیلي لپاره په زړه پوری و. خو وروسته ورسره روږدې شوه. اخر یې حوصله پایته ورسېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم زوی یې نه درلود. ځکه چې امیلي نه غوښت او گوډفرید یې هم خبره منله. په دې توگه زیات کلونه تېر شول. دوی به د دوو پردیو په شان سره ژوند کاوه. امیلي به د ورځې په کټ کې غزېدلې وه، مطالعه به یې کوله او د هرې ورځې په تېرېدو سره چاغېده. گوډفرید هم په شراب څښلو پیل وکړ او چاغ شو. هېڅ وخت یې سره خبرې اترې نه کولې، لکه څنگه چې ښکارېدل، په دې برخه کې یې د یو بل په وړاندې بې پروایي ښوولې. یو ځل مې له گوډفرید څخه وپوښتل:

"ولې له یو بله نه بېلېږئ؟."

په حیرانۍ سره یې راوکتل او ویې ویل:

"جلا شو؟ په څه دلیل؟"

په وارخطایۍ سره مې وویل:

"کوم مقصد مې نه درلود، گومان مې وکړ، ته له امیلي سره خوښ نه یې."

په سړه سینه یې ځواب راکړ:

"ته فکر کوې همداسې به وي؟ ما په دې اړه هېڅ فکر نه دی کړی."

تر لږې چوپتیا وروسته یې وویل:

"کار هغه چا وکړ، چې پیل کړی یې و."

ما چغې کړې:

"اوه خدایه! انسان نه شي کولای د خپلې ناسمې ټاکنې له کبله شل کاله په عذاب کې ژوند وکړي."

په مینه یې پر اوږه وټپولم او ویې ویل:

"ولې؟ انسان کولای شي د ژوند تر پایه، د ژوند تر پایه."

دغه چاغ او توربخونه سړی راباندې گران و. زما د ترحم او درناوي احساس یې پاراوه. د ده په وړاندې مې د درناوي احساس زیات و. عجیبه خو دا چې گوډفرید اکا به د شپې نشه او مست کور ته راته. د ورځې له خوا به یې خلکو ته پټاټې سپینولې، ناولي لوښي به یې مینحل، بیا به یې هم د خاله امیلي توند خوی زغامه، چې په ظاهره احمقانه ښکارېده .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د لومړي ځل لپاره "ژور" توری واورېد، یوه شېبه د ګوډفرید اکا په سوچ کې ولوېدم. اوس تر یوه عمر وروسته، دوی دواړه زاړه، غوږونه یې درانه او سترګې یې کمزورې شوې وې. ژوند یې هم د باراني ورځو غونې غمجنوونکی او کهال و.

د ګوډفرید لپاره هم دا ستونزمنه وه، له خپلې مېرمنې سره چې د یوه درانه بار غوندې یې پرې سنګیني کوله، په هوسایۍ سره ژوند وکړي، دا کوم عدالت دی، چې خاله امیلي د یوې غوڅې فاتحې او بریمنې مېرمنې په توګه انځور کړو؟

کله چې خاله امیلي ور پرانیست، لومړی نظر یې پر ما پرېوت، خپل سر یې په لاسونو وواهه او چغې یې کړې:

"اخ! مهربانه خدایه! دا هم ورزیاته شوه."

پتر هغه لږ لیرې کړه او ویې پوښته:

"ګوډفرید اکا څنګه دی؟"

امیلي په داسې حال کې چې ما ته ځیر وه، ویې ویل:

"حال یې خراب دی، مري"!

دا جمله یې دومره عادي وویله، تا به ویل د خوږو د تیارولو په اړه خبرې کوي. وروسته یې ورزیاته کړه:

"سینه بغل دی"

بیا یې د خوب د کوټې ور پرانیست او ویې ویل:

"خپله هلته دی، تر دې زیات به یې تاب ونه لري."

په کرکه یې کرار وویل:

"غلی شه."!

امیلي په حیرانۍ سره راوکتل او ویې ویل:

"ولې؟ هغه بېسده دی. اوس یې نه اوري."

د ګوډفرید اکا لاس مې ټینګ ونیو. په پرانیستلو سترګو یې چت ته کتل. ګومان مې وکړ، چې پېژندلې یې یم. که دغه پېژندنه د یوې شېبې لپاره هم وي.

ورو مې له امیلي څخه وپوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نورې خبرې نه کوې؟"

خو ما هېر کړي وو، چې د خاله امیلي غوږونه هم درانه دي او په اسانۍ سره نه اوري. په داسې حال کې چې خپلو غوږونو ته یې لاس وروړی و، ویې پوښتل:

"څه دې وویل؟"

ومې ویل:

"د باندې به ووځو"

ویې ویل:

"ولې دباندې؟ ما تر اوسه بخاري نه ده لګولې. ځان ته به قهوه هم تیاروم."

وروسته یې په ناکرارۍ سره زیاته کړه:

"په کور کې د خوړلو لپاره څه نه لرم، پېرودل، خو د ګوډفرید پر غاړه وو. زه په دې برخه کې هېڅ تجربه نه لرم."

پتر د ځینو توکو د رانیونې لپاره ووت، ما د پېروي ډبلی د کارونې لپاره پرانیست. خاله امیلي د قهوې د تیارولو په وخت کې په زوره خبرې کولې:

"نن نهمه ورځ ده، هغه ورځ چې هرڅه څرګندېږي، ډاکټر خو وایي، چې صحت یې ښه کېږي. خو هغه یو احمق سړی دی. هر څوك لیدای شي او ویني چې ګوډفرید د مقاومت ځواك نه لري. په ژوند کې یې زیات شراب څښلي، اوس نوهرڅه تمام شوي دي."

امیلي قهوه واېشوله.

ومې پوښتله:

"زما په اړه یې کومه پوښتنه وکړه؟"

"_هو! هماغه شپه چې تبې نیولی و."

په غوسه شوم او ومې ویل:

"ولې دې هماغه وخت راته ونه لیکل؟"

په حیرانۍ سره یې اوږې پورته واچولې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه مرسته به دې ورسره کولای؟"

" ـوه خدایه! ښايي زما راتګ ورته تسلی ورکولای."

پرته له دې چې خواشينې وي، ويې ويل:

"څه فکر کوې، چې مرسته به دې اغګزناکه وای؟ زه خو يې تر څنګ وم."

فکر ته مې يوه خبره راغله، خو ومې نه کړه. د کوچو کوچنی ډبلی مې راواخيست او د ګوډفريد څنګ ته ورغلمه .

د پخوا په شان ويده و. لږ کوچي مي د هغه پر وچو او چاودلو شونډو چې د نيم سوي لرګي په شان وې، کښېښوول.

د هغه کوچي زيات خوښېدل، ان د شرابو په شان. خو اوس يې د خوړلو توان نه درلود. کوچي يې له شونډو څخه پر ناخرېيل شوې زنې راتوی شول. کله چې خاله اميلي له چاينکې سره راننوتله، چغې يې کړې:

"څه کوې؟ حيف چې دغه کوچي هسې ضايع کوې، ته خو وينې چې دی څه نه شي خوړلای."

خو ما د هغه پر شونډو د کوچو له موړلو لاس وانه خيست. د ستوني حرکاتو يې ښوول، چې لږ کوچي يې سوي ستوني ته ننوتلي دي .

پتر له ډوډۍ او کوچو سره راغی او له خاله اميلي سره يې يوځای په خوړلو پيل وکړ. اميلي په داسې حال کې چې خپله ګوله يې ژووله، وويل:

"دوې ورځې کېږي چې څه مې نه دي خوړلي، ګوډفريد به هرځل د اتو ورځو اړتيا وړ خواړه کور ته راوړل. دا لسمه ورځ ده، دوې ورځې مخکې هغه خوراکي توکي خلاص شوي دي."

پتر پوښتنه وکړه:

"دی ولې ناروغ شوی؟."

اميلي اوږې پورته واچولې:

"کېدی شوای دغه ناروغي ورپېښه نه شي. خو دی زيات بې پروا دی. والګي وهلی و، ما ورته وويل: چې په کور کې پاتې شي. خو ده ټينګار کاوه، چې زه بايد خريد وکړم، خو کله چې راستون شو، تبې نيولی و."

پتر وويل:

"لا حول والله! سره له دې چې سړو وهلی و، ولې دې پرېښود چې له کوره ووځي؟ نه شوای کېدای چې دا ځل ته دا کار وکړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیلي زیاته کړه:

"زه؟ په داسې حال کې چې هغه څلوېښت کاله پیرودل کړي، زه ولې دغه کار وکړم؟"

پتر آه وکیښ.

خاله امیلي وویل:

"اوس چې تاسې دلته یاست، نو د ښځېدو تر ورځې به همدلته یاست، سمه ده؟."

پتر په خواشینۍ سره وویل:

"نور نو بس دي، ته غواړې چې موږ په دې باب سوچ وکړو، چې ته د ښځېدو تر ورځې ارام نه شې موندلای؟."

په عجیبه انداز یې پتر ته وکتل او زیاته یې کړه:

"څنګه چې مو زړه وي. هغسې فکر وکړئ."!

وروسته ووتله.

کله چې راستنېده، هوا تیاره کېده. امیلي وپوښتل:

"تر اوسه لا ساه کاږي؟"

هېچا هم ځواب ورنه کړ. شپه وه. پتر راته وویل:

"ورځه ویده شه."!

ما ځواب ورکړ:

"زه څارنه کوم."

موږ ټولو جامې واغوستې او هلته کښېناستلو. څو ساعته تېر شول، اخر پتر او خاله امیلي ویده شول. زه د ګوډفرید د کټ تر څنګ کښېناستم. د هغه غوږ ته مې خوله ورنژدې کړه:

"ګوډفرید اکا."!

سترګې یې پرانیستې او راویې کتل. نظر یې زیات روښانه و، چې زه ترې ووېرېدم. هڅه یې وکړه چې د پخوا په شان موسکی شي، خو ناڅاپه یې سترګې په څرخېدو شوې او ویې ویل:

"امیلي"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" _امیلي هلته ویده ده"

گوډفرید ورو زمزمه کړه:

"پرېږده چې ویده شي. یوازې یې مه پرېږده."

بیا یې ارام او په ډېره مینه زیاته کړه:

"هغه د یوې ماشومې په شان ده."

ناڅاپه بېسده شو.

پتر، چې ویښ شوی و، وپوښتل:

"له چا سره خبرې کوې؟"

ومې پوښتل:

"غلی شه او ویده شه."!

یوځل بیا له گوډفرید سره یوازې شوم، داسې مې وانگېرل چې له ما څخه لیرې کېږي. سره له دې چې وېرې مې ستونی خفه کاوه، خو بیا مې هم نه غوښتل له هغو دوو کسانو څخه یو راویښ کړم. د هغه جگړه، له مرگ سره جگړې ته ورته نه وه. بلکې د مرگ د منلو ځنډ رامنځته کول وو.

ډېر ساعتونه تېر شول. امیلي د سره شفق پر مهال له خوبه اوچته شوه. په لوړ اواز یې وپوښتل:

"لا ژوندی دی؟"

بیا لږه ټیټه شوه، تلتك یې ترې اوچت کړ او پښې یې لمس کړې. له زمزمې سره یې وویل:

"ډېر ژر" تلتك یې ببرته ایله کړ او له کوټې څخه ووته. د منقل او دېگونو اوازونه اورېدل کېدل. گوډفرید ما ته ځیر شو او په عجیبه انداز یې وویل:

"د امیلي په حق کې مهربانه واوسئ."!

دا یې وروستۍ خبرې وې، مخکې له دې چې خاله امیلي راوغواړم، له ژوند سره یې مخه ښه وکړه. پر څېره یې یو عجیب کیفیت واکمن و. پتر او خاله امیلي مې راوغوښتل .

امیلي وپوښتلم:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مړ شوی دی؟."

ناڅاپه یې په سترګو کې یوې وحشیانه کرکې ځای ونیو، په ژړا یې پیل وکړ. په پرله پسې ډول یې ژړل. کله به په ما پورې مښته. کله به پتر پورې. خو ناڅاپه یې چغې کړې:

"هغه په دې ساده ګۍ کې یوازې پرېښودم. برتري یې دا وه، چې ما په دې ساده ګۍ کې یوازې پرېږدي او لاړ شي. کېدی شي زه هم مړه شمه. خو هغه ته کوم فرق نه لري. تللی دی. په دې اړه سوچ هم نه کوي."

پتر، هغه له خونې څخه وایستله او پخلنځي ته یې بوتله، چې وژاړي. خپله د ډاکټر د راوستلو په خاطر ووت، زه له مړي سره یوازې پاتې شوم. غرمه نژدې وه، چې هرڅه تیار شول. ګوډفریداکا د مړو مینځلو په خونه کې پروت و. خاله امیلي په پخلنځي کې ناسته وه او شا و خوا ته یې په ځیر- ځیر سره وکتل. زړه مو ونه کړ، چې یوازې یې پرېږدو. د مړي د ښخولو په وخت کې سخت باران اورېده. خو دغه اورښت د خلکو د راتګ مخه نه وه نیولې.

د ښار نیمایي خلك راغلي وو او ژړل یې. نارینه وو هم ژړل. زه فکر کوم، خلکو د دې بوډا لپاره نه ژړل، بلکې خپل راروان برخلیك ته یې ژړل، چې د ګوډفرید برخلك ته به ورته و.

ټولو ځانونه د دې ژوند غولېدلي خلك ګڼل. کله چې یې دغه سپین ږیری، چې له برخلیك څخه یې خبر وو، ښخ کړ، په دې وخت کې ټولو حس کړه چې هر یو دغسې یو سپین ږیری دی. هغه سپین ږیری چې ژوند یې درلود، خو اوس پرې خاورې، لوټې او ډبرې اړول کېږي. خاله امیلي په تور څادر کې، په ډېر تجمل سره تابوت ته ځیر وه. کله چې کور ته ورسېدم، خاله امیلي خولۍ یوې خوا ته وغورځوله، په ځلېدونکو سترګو یې وویل:

"اوس به د کوټې دېوالونو ته شنه کاغذونه ورکړم. ټولو سامانونو ته شین رنګ ورکوم، موبلونه او کوچونه جوړولو ته ورکوم."

وروسته یې له یوې بدرنګې خندا سره زیاته کړه:

"هغه له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

په دې وخت کې یې د سفر نقشه له الماری څخه وایستله او په ارامۍ سره یې وویل:

"د دغې نقشې کارونه رازده کړئ! غواړم سیاحت وکړم."

پتر په ډېره حیرانۍ سره په څرګندولو پیل وکړ. امیلي ناري کړې:

"ګوډفرید خوا راسره نه ځي."

بیا یې په ژړا پیل وکړ. موږ ورته ډېر حیران وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژړا څو ساعته روانه وه، ځکه یوې ناوړې طبیعي پېښې له ځان سره یو وېروونکی راز ملګری کړی و.

بله ورځ د خاله امیلي حالت لږ ښه و، په ظاهره یې رنګ ډېر غوړېدلی و، یوازې مو پرېښووله .

څو ورځې وروسته مې یو زوی پیدا شو، ما پرې "ګوډفرید" نوم کښېښود. څو اوونۍ وروسته مې خاله امیلي ته یو لیك ولیکه او ومې پوښتله چې ایا غواړي موږ ته راشي؟

خو هغه رانغله.

لیکونه به یې لنډکي وو، په سمه توګه یې له اوضاع او احوال څخه نه شو خبرېدای .

د ګوډفرید اکا تر مړینې شپږ میاشتې وروسته مو ولیده، ډېره ډنګره شوې وه، پر تودوښې سربېره یې له ځانه یو څادر تاو کړی و، د کړکۍ تر څنګ پر څوکۍ ناسته وه .

د خونې رنګ د کبانو د ښیښه یي صندوق په شان تك شین و .

پتر وویل:

"اوه رښتیا! ته له خپلې سلیقې سره سم ژوند کوې؟"

امیلي خپل لاسونه د دفاع په حالت اوچت کړل، خو پتر په بېرحمۍ سره وویل:

"اوس راضي یې؟"

امیلي له سترګیا سره وویل:

"ته څه پوهېږې؟"

پتر ځواب ورکړ:

"اوس هغه څه کوې، چې زړه دې غواړي."

امیلي کوم ځواب ورنه کړ.

پتر مې کرار په لاس وواهه او غوښتنه مې ځنې وکړه، چې غلی شي. ومې ویل:

"شین رنګ، ډېر ښکلی دی."

امیلي وویل:

"ښکلی؟ ډېر ښه، تا وویل ښکلی؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ یې اوچت او غوڅ شو:

"راشئ دا شین رنګ ښه وګورئ، ومو لید؟."

د کوټې شین رنګ، د رڼا له کبله سپینې لکې خپلې کړې وېز

امیلي چغې کړې:

"پوهېږې؟ ګوډفرید له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

وروسته موږ ته ځیر شوه او ویې ویل:

"تاسې به ضرور فکر کوئ، چې زه لېونۍ یمه. زه ستاسو په شان روغه یم، خو تاسې په دې نه پوهېږئ."

اوږې یې پورته واچولې او تر شونډو لاندې یې وویل:

"زما په نظر"...

بیا یې د څوکۍ له شا څخه د شرابو سور بوتل راوایست او د رڼا مخې ته یې ونیو:

"تش دی، دا یې وروستی و. ټول بوتلونه مې تر پایه څښلي دي."

پتر وپوښتل:

"تا خو هېڅ وخت شراب نه څښل."

امیلي ځواب ورکړ:

"سمه ده، اوس ارامي واکمنه شوې ده، ګوډفرید هم تل هیله راڅخه کوله، چې شراب وڅښم."

ځان یې په څادر کې ښه وپېچه، موږ وانګېرل چې هلته کوم بل کار نه لرو. خاله امیلي هغې نړۍ ته ګام ایښی و، چې موږ په کې پردي ښکارېدو. موږ لا ډېر ځوانان وو.

څو اوونۍ وروسته خاله امیلي هم پرته له دې چې کومه ناروغي ولري، مړه شوه. یوه شپه د تل په شان کټ ته لاړه چې ویده شي. خو سهار مهال یې نوکر متوجه کېږي چې ساه یې ختلې ده. ډاکټر، د ښخېدو پر جوازپاڼه د مړینې لامل (د زوړتوب کمزوري) ښوولې وه. خو ما ته یې د مرګ علت څرګند و او هغه دا چې مینه په بېلابېلو بڼو څرګندېدی شي. بدن مې ولړزېد.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهر تايمن

غربت

د ژمي سهارني باد، پر ټولو شيانو سينه موږله، د دې تت خو يخ سهار په فضا کې به د واورو پاغوندو، په هوا کې د لالهاندۍ نڅا کوله. د بربنډو ونو د څانګو غږونو او چغو هم د سهار چوپتيا ماتوله.

ساړه باد په توندۍ سره زما پر بدن لګېده، د لوېدو له وېرې مې کرار- کرار ګام اخيست. له هر ګام سره به مې تر پښو لاندې کنګلونه ماتېدل، يوه ماشومان شيطنت، د کنګلونو ماتېدنه زما په زړه کې په خوند بدلاوه. څو دقيقې همداسې مخ په وړاندې لاړم، تر دې چې د موټرو تمځي ته ورسېدم.

د نورو ورځو په شان تر چتر لاندې ودرېدم، چې دغه ځای په پېژندويه او اشنا څېرو ډك و. موږ به هره ورځ همدلته سره راغونډېدو، که څه هم موږ يو بل ته پردي وو، خو ټول مسافر ښکارېدل. زموږ اړيکه به تر موسکا وړاندې نه غزېده.

زه د خپلو خيالونو په نړۍ کې ډوب د بس راتلو ته په تمه وم. يوه ناپېژندويه حس زما سترګې د چتر بلې څنډې ته واړولې، داسې مې وانګېرل چې يو څوك مې لټوي.

په تته رڼا کې مې پر يوه سپين ږيري سترګې ولګېدې، چې د څراغ ستن ته يې تکيه کړې وه او نېغ ما ته ځير و.

کله چې مو سترګې سره وجنګېدې، له څېرې څخه يې موسکا په تېښته کې وه، زما پر لوري راوړاندې شو، لا يو څو ګامه رانژدې شوی نه و، چې په نيمه انګرېزۍ ژبه يې وويل:

"سهار په خير"!

پرته له دې چې زما ځواب ته په تمه وي، په يوه ژوره ساه يې له سګرېټ څخه لوګی وايست، له سپږمو او خولې څخه يې شنه لوګي په نڅا- نڅا هوا ته جګ شول. د خولې توښ او د سګرېټو لوګي يې يوه شېبه څېره پټه کړه، د نيم سوي بلوط لرګي غوندې يې لنډه شېبه څېره نهام شوه.

په نه زړه مې په ځواب کې سر وښوراوه، د خبرو حوصله مې نه درلوده.

د هغه تېزې سترګې په ډېره توندۍ سره، راته ځير شوې. يوې ځوروونکې چوپتيا دا څو شېبې تر ستوني تېرې کړې، کله چې زما چوپتيا ته ځير شو، په ډېره کرارۍ سره يې په اسپانيوي ژبه په خبرو پيل و کړ.

د هغه دا پردی غږ له يوې ناپېژندويې سندرې سره په هوا کې تاوېده، څو کسان سپين ږيري ته ځير وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپین ږیري نظر په کلکه ځمکه کې ګنډل شوی و. ته وا د کنګل او کلکې ځمکې پیام راته په شعر اړوي. ناڅاپه یې په اسپانیایي ژبې خبرې بندې کړې.

په انګرېزۍ یې راڅخه وپوښتل:

"اسپانیایي یې؟."

غږ یې داسې و، لکه چې هیله لري زه باید اسپانیایي واوسم. ته وا په یوه ګډ ټکي پسې لالهاند دی، هغه هم په دې پردیتوب کې.

په ناباورۍ سره یې په ما کې سترګې وګنډلې:

"نه، نه یم"!

ته وا زما په ځواب راضي نه دی. بیا یې وپوښتل:

"قواره او بڼه خو دې د اسپانیایانو ده."

حیران شوم، هېڅ مې هم ونه ویل.

دا ځل یې په ډېره سپین سترګۍ سره وویل:

"نو د کوم ځای یې؟"

بیا هم نه پوهېدم، چې څه ځواب ورکړم؟

غوښتل مې څه ونه وایم او دغو خبرو ته همدلته د پای ټکی کښېږدم. خو ناڅاپه مې خوله پرانیستل شوه:

"تا ته څه توپیر لري، که زه د نړۍ له هرځای څخه واوسم؟"

زما ځواب، سپین ږیری په غوسه کړ، ته وا په ناخبرۍ کې مې د هغه پېژندګلوي تر پښو لاندې کړې ده.

نور هم رانژدې شو. په غوسې سره زما سترګو ته ځیر شو... ته وا غواړي زما مغزو ته هم لار پرانیزي. په مات غږ یې وویل:

"توپیر لري، ډېر توپیر لري! انسانان لا د انسانیت هغه پړاو ته نه دي رسېدلي، چې له اصلي او فردي پېژندګلوۍ پرته دې ژوند وکړای شي. ته که وغواړې، که ونه غواړې د ځان یې! ته دوه بېل انسانان یې، خو په یوه بدن کې؟"

په غوسې سره یې بېرته زیاته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا غوندې د انسانانو ورکه پېژندګلوي هغې تحقير شوې اروا ته ورته ده، چې پر خپل غربت هم نه شرمېږي."

له دې سره يې پر شونډو يوه ترخه موسکا وغزېده. ويې ويل:

"وېرېږې؟ له څه نه زيات وېرېږې، له غربت نه که له پرديتوب نه؟ ښايي له دواړو به وېره لرې. دا دواړه د يوه تار دوه ورك سرونه دي. چې تا جوړوي."

"_لکه چې غواړې ما ته پېغور راکړې."

په شك سره يې وويل:

"ستا غربت ستا له پېژندګلوۍ سره موازي تګ لري. لکه ته او ستا سيورى، کله هغه په تا پسې، کله ته ورپسې. کله دې څنګ ته، کله يې ته په څنګ کې، همدا وجه ده چې د يوې هستۍ پراختيا او ژورتيا دلته له تا بل څه جوړوي"...

سپين ږيري په خپلو خبرو سره زما پر اروا نوکارې لګولې، زه يې د ځان په موندنې پسې په ځان کې خوشې کولم. ځان به مې نه موند، په غربت کې به له ځانه ورکېدم، په زړه او ذهن کې مې وېره په اېشېدو وه.

بيا يې وپوښتلم:

"اوس راته ووايه چې د کوم ځای يې؟"

پرته له دې چې ځواب ته په تمه وي، زياته يې کړه ...

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

موسکا يې پر شونډو ځلېده او د يوې چوپتيا په مرسته يې وپوهولم، چې زما ځواب ته په تمه دی. دا ځل يې پوښتنې بله مانا خپله کړې وه. زه يې خپل هېواد او د خپلې زوکړې سيمې ته ورکښلم.

غوښتل مې ووايم چې د افغانستان يم او چغه کړم، چې ټول يې واوري.

خو د هغه دا خبره رايادە شوه، چې ويې ويل:

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

پرته له دې چې څه ووايم له هغه ځايه روان شوم. خو ما ليدل چې په څه سپکاوي سره يې په ځير راته کتل .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغې ورځې وروسته چې هر سهار تمځي ته ورځم، سترګې مې په ډېر تشویش سره په هغه سپین ږیري پسې ګرځي. په خپل ګومان سره یې هغه ورکه لټوله، چې تر ما بهر وه.

هغه سپین ږیری بیا هلته زما پر لوري ګام وانه خیست. زه هم نه پوهېږم چې ولې یې په وېرې له نظر څخه لیرې تښتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنی ماشوم

د سهار لومړنۍ شېبې وې، چې د لومړي ځل لپاره د مریمې د ملا درد په زیاتېدو شو، دا عجیبه برېښ او درد و، چې ناڅاپه یې د هغې پر ملا منګولې ښخې کړې، هغه په پیل کې پرې ونه پوهېده، خو اخر وپوهېده، چې میاشت یې پوره شوې ده او اوس یې وخت دی.

یوځل بیا د کور د کارونو په خاطر له ځایه اوچته شوه، ژوند ورته اسانه نه و، ارام کول هم ورته بې مانا ښکارېدل. هغه پوهېدله چې د خاوند کورنۍ یې له لومړۍ ورځې ورڅخه کرکه لري. په یاد یې وو، چې د هغوی له لاسه څومره ځورېدلې او څه خبرې یې اورېدلې دي.

هغې هېڅکله هم دومره ستونزمن ژوند نه و لیدلی. د هغوی په خپل کلي کې وسایل دومره لږ نه وو، ژوند هم ښه و، خو دلته رښتیا هم چې ژوند ګردسره یو مصیبت و. دلته دومره کارونه زیات وو، چې کله- کله به د هغې حوصله ختمه شوه، که څه هم ظریف اندام، ځوان او تود زړه یې درلود، تکل یې کړی و، چې د خپلې خور او نورو اندرندو په څېر خواري وګالي. که څه هم هغوی تر مریمې ډېرې قوي وې.

په ډېرو ستونزو له ځایه اوچته شوه، غوښتل یې چې د غواګانو او مېږو شیدې ولوشي. نن ورته دا کار ستونزمن ښکارېده، ځکه دردونو کمزورې کړې وه، کله چې یې خاوند کروندو ته روانېده، نو له هغې څخه یې وپوښتل:

"ولې؟ څه درباندې شوي، ناروغه یې؟"

هغې په ځواب کې ویلي وو:

"روغه یمه."

مریمه په دې مینه دومره خوشحاله شوه، چې په بدن کې یې یوه نوې قوه وزېږېده او پرځان یې ویاړ وکړ، چې څومره نېکمرغه او څنګه زړه سواندی مېره لري.

د مریمې خاوند، د خپلو ورونو په پرتله خپلې مېرمنې ته زیات پام کاوه، مریمې له ځان سره وویل:

"خدای راڅخه راضي دی، زه به هم د خپل خاوند ماشوم له شورماشور پرته دنیا ته راوړم."

کله چې یې د شیدو لپاره غوجلې ته لوښې وړل، پر نري مخ یې د خولو نرمه څپه پرته وه. خواښې یې ناري کړې:

"ژر شه! موږ ټوله ورځ شیدو ته انتظار نه شو کولای. لا زیات کارونه پاته دي، هلته یو خروار مستې هم پرتې دي، چې باید وشاربل شي. که داسې ځنډ وکړې، موږ یې دا ځل بازار ته نه شو لېږلای."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مریمې ځواب ورنه کړ او د شیدو لوښي یې په پخلنځي کې کښېښوول، یوه کونج ته لاړه او یوه اوږده ساه یې واخیسته. سر یې وار په وار ګنګسېده. دردونه یې هم مخ په زیاتېدو وو، هغې فکر کاوه، چې باید نور ځان خپلې خواښې ته وسپاري. خو بیا یې فکر وکړ، چې کېدی شي دا د زېږون دردونه وي. دا نورې مېرمنې به ورباندې وخاندي. خدای ته یې دعا وکړه، چې حوصله ورکړي، په خپلو کارونو پسې لاړه.

د کار پر وخت یې ذهن ته عجیبه خیالونه راتلل:

"که د زېږون پر وخت ومرمه؟ خاوند به مې څومره راپسې خپه شي، یا کېدی شي خوشحاله شي، چې ژر د خپلې مېرمنې له شر څخه خلاص شو.

موسکۍ شوه او ویې ویل:

"نه داسې نه ده، زه پوهېږم چې خاوند مې زیاته مینه راسره لري. دا یې ښه ثبوت دی، چې هر وخت به بازار ته ته، نو ما ته به یې یوه ګېډۍ ګلونه هم راوړل. دی لومړنی کس دی، چې کور ته راځي، په داسې حال کې چې وروڼه به یې دباندې ناست وو او چای به یې څښلې.

هغه ورځ چې خواښې راسره جنجال وکړ، او ښکنځل یې کول، هغه راغی او زما لاسونه یې ونیول، ویې ویل:

)مریمې! ته غم مه کوه، زه درسره مینه لرم، درڅخه خوښ یم، ځکه چې داسې نازنینه مېرمن لرم."(

دا خیالونه د دې لامل شول، چې هغه تر پخوا لا زیات له خپل خاوند سره مینه ولري. داسې یې وانګېرل، چې له مینې څخه په یوه ډکه نړۍ کې الوزي. خوشحاله شوه، چې په ګېډه کې ماشوم لري.

"دغه ماشوم به هلك وي، که نجلۍ؟ ای خدایه! که هلك وي، څومره ویاړ به راوبخښي، څومره لویه بریا ده! تر اوسه د دې کور یوې ناوې هم هلك نه دی زېږولی."

د هغې خسر او خواښې به تل د خپل بد قمست له کبله سر ټکاوه. ای خدایه! زما ځان واخله خو زوی راکړه! کېدی شي په دې توګه هغوی راڅخه خوشحاله شي.

خواښې یې چغې کړې:

"مریمې! مریمې! چېرې یې؟ بېکارې ښځې! خیال کوې چې په نړۍ کې یوازې ته امیندواره یې؟ مریمې"...!

وار په وار یې غږ اوچتېده .

مریمه د خیالونو له څپو څخه رابهر شوه او د خپلې خواښې پر لوري رهي شوه. خواښې یې پوزه کش کړه او زیاته یې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ژر شه! ولې داسې ارامه ناسته یې؟ دا ډوډۍ ځمکو ته یوسه... ته او خدای ژر شه"...

مریمه په چورتونو کې لاهو وه، ځکه نن دردونو اجازه نه ورکوله، چې کروندې ته لاړه شي، بله دا چې کرونده هم زیاته لیرې وه. غوښتل یې چې خپل عذر ووایي، خو مشرې ناوې زیاته کړه:

"موږ به څومره خوارۍ ګاللې، اوس هم دا دي غنم اوړه کوو، غړکې شاربو او دا نور کارونه... ته یوازې دا ډوډۍ ځمکو ته نه شې وړلای؟ موږ ته وګوره، موږ هم اولادونه زېږولي دي"!

مریمې غاښونه وچیچل او ملا یې سیده کړه، د ډوډۍ غوټه یې راواخیسته او رهي شوه. کله چې کروندې ته ورسېده، تر یوې ونې لاندې کښېناسته، خاوند او نورو کسانو به تر ونې لاندې ډوډۍ خوړله. هغې دسترخوان خپراوه، چې خسر یې راغی.

"تا بیا ځنډ وکړ، موږ له لوږې مړه شوو."

سپین ږیري لاسونه ومینځل، په لوړ غږ یې بسم الله وویله او په خوړلو یې پیل وکړ. نور کسان هم یو- یو راغلل او ګډ دسترخوان ته کښېناستل. مریم هم ورته ډوډۍ راایستله.

خاوند یې څو وارې وروکتل. خو د خپل پلار په وړاندې یې هېڅ هم ورته ونه ویل. کله چې یې ډوډۍ وخوړله او لاسونه یې ومینځل، ټول بېرته خپلو کارونو ته لاړل. خو د مریمې خاوند تم شو. ویې پوښتل:

"مریمې! کومه ناروغي لرې، ولې څه نه وایې؟."

مریمې ځواب ورنه کړ. د درد له کبله یې ټول بدن په لړزېدو شو، خو هغه یې په نرمۍ سره لاسونه ونیول او ویې پوښتل:

"مریمې! مریمې! څه درباندې شوي؟."

مریمې د زیاتې مینې له کبله ځان کابو نه شو کړای، ویې ژړل او په سختۍ سره یې وویل:

"وېرېږم، وخت مې رانژدې شوی دی."

خو خاوند یې په غوسې سره زیاته کړه:

"ولې په کور کې پاتې نه شوې؟ دومره لیرې به نه راتلای."

درد، مریمې ته نور وخت نه ورکاوه، چې څه ووایي، خو خاوند یې په ټیټ غږ سره وویل:

"زه دې کور ته بیایم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. خو دا ځل داسې درد پرې راغی، چې پښې یې ورولړزولې، هغې نور نه شوای کړای، چې ګام واخلي. ویې ویل:

"یوازې مې پرېږده، نور نه شم کولای ګام واخلم."

خاوند یې وویل:

"راشه دلته ارام وکړه، زه به مې مور راولم."

په منډه کور ته راستون شو، چې خپله مور راولي.

مریمه تر یوې ونې لاندې ارامه وغزېده. ټول بدن یې درد کاوه، داسې درد، چې په ټول ژوند کې یې نه و لیدلی. شونډې یې په غاښونو چیچلې وې، چې وینې ترې بهېدلې. کله به چې پرې د درد څپه راتله، نو پر لاندېنۍ شونډه به یې غاښونه کښېکاږل. په دې توګه به یې هڅه کوله، چې خپل دردونه کم کړي. نور نو په څه نه پوهېده، ښايي بېسده شوې به وه.

خو، نه پوهېده، چې څومره وخت ویده شوې وه. کله چې راویښه شوه، د خپلې خواښې غږ یې واورېد، چې څنګ ته یې ولاړه وه. د لومړي ځل لپاره د هغې غږ له مهربانۍ ډک و، چې ډاډ یې ورکاوه. ویې ویل:

"حوصله وکړه، لورې، حوصله."

مریمې خپلې سترګې بندې کړې او خدای نوره له دردونو او ځور څخه وژغوله. د یوه ماشوم د ژړا نري غږ په سد کړه. څومره ګلالی غږ و! سترګې یې پرانیستلې، ویې لیدل چې خواښې یې ماشوم نازوي. په موسکا سره یې وویل:

"زما ګلالۍ ناوې! مبارك دې شه"!

مریمې، د زیاتې خوشحالۍ له کبله خپل ټول دردونه هېر کړل. ټولې اوښکې او خطرونه یې له ځانه وشړل او په دې چورتونو کې لاهو شوه، چې که هلك مې نه و زېږولای، ایا خواښې به مې لا څخه خوشحاله وه؟ له سترګو څخه یې د خوښۍ اوښکې روانې شوې .

خاوند یې راغی او ویې پوښتل:

"مریمه چېرې ده؟"

مور یې وویل:

"هلك دی"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبر په اورېدو سره د هغه اننګي سره شول، پرته له دې چې هڅه وکړي ماشوم وګوري، کروندې ته يې منډه کړه، چې پر خپل پلار او ورونو زېرى وکړي.

د ژباړې نېټه:1382/سلواغه/4 - ل کال

خيرخانه مېنه، کابل

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library